

Ernst Vlček

Paradoxní čas

Přeložil Hugo Bokvas

Nově jmenovaný šestý posel Thoregonu Perry Rhodan je na cestách z pověření Koalice, která bojuje za svobodu jednotlivce a za mír v kosmu. A tak koncem roku 1289 NGL - což odpovídá roku 4876 po Kr. - jsou Perry Rhodan a lidstvo opět zapleteni do nebezpečných akcí kosmických mocností. Koalici Thoregon totiž ohrožuje zatím neznámý protivník.

Tento protivník používá ke svým nekalým rejdům jakousi Shabazzu. To jí Pozemšťané „vděčí“ za katastrofické události poslední doby. Shabazza vyvolala tolkandskou invazi, jež v Mléčné dráze stála život miliardy inteligentních bytostí. Postarala se o to, aby vybuchly Heliotské tvrze, aby lidé ze Země byli přesunuti do jiných galaxií a barbarští Džerrové naopak napadli Terranii.

Halu'tan Icho Tolot a myšob Cucky o posledních událostech v Mléčné dráze nemají ani zdání. Zažili sice začátek tolkandské invaze, potom však zmizeli v malé galaxii Fornax.

Oba dva jakási neznámá moc přenesla do galaxie Puydor. Dostali úkol osvobodit na planetě Curayo bytost jménem Jii'Nevver. Nevědí, kdo jim ten úkol dal. Onen svět je však zvláštní - pohybují se na něm různá časová pole, v nichž lze velice snadno zbloudit.

Na Curayu ke svému nesmírnému překvapení narazí na Michaela Rhodana. Syn Perryho Rhodana zmizel z Mléčné dráhy před padesáti lety - ale v časových polích mu uběhlo 200 let. Při hledání Jii'Nevver narazí Nesmrtelní na PARADOXNÍ ČAS...

1.

Tifflor a bezčasí

Šlo to zatraceně rychle. Časonor s prudkým nárazem dosedl vedle monolitu.

Michael Rhodan se zhluboka nadechl. „Fajn, takže vystoupíme,“ řekl.

Sotva však Pozemšťané vystoupili, chrononauti na ně zahájili palbu.

„Naši vlastní lidé!“ vykřikl Tifflor překvapeně a pikosyn ihned aktivoval ochranné štíty, které odrážely střely energetických zbraní.

Následovaly další výstřely. Paprsky olizovaly štíty. Výstřely, které šly mimo, zapalovaly křoviny.

Někteří protivníci soustředili palbu na nositele aktivátorů, kteří se pomalu stahovali. Dříve či později bude situace kritická.

„Za mnou, Tiffe!“ rozkázal Mike.

Zapnul antigrav a přeletěl nad hlavami dvou Rawwů, kteří zaujali postavení před časonorem. Současně zvedl kombimet a přepnul ho na dezintegrátor. Nechtěl Rawwy zabíjet, pouze zastrašit. Několik balvanů se rozpadlo na prach. Rawwové střelhbítě zareagovali, přikrčili se, prudce se otočili a odskočili pár metrů stranou. Tím své oběti ztratili z mířidel.

Potom Mike nabral kurs k zapadajícímu slunci Minzantu. Letěli nad krasovou, troskami pokrytou krajinou. Nad troskami, které zřejmě bývaly skvostnými domy, se táhly oblouky ze rezivělého kovu. Pár malých tvorů s namodralými šupinami se rychle ukrylo do napůl zasypaných děr, kolem nichž se povalovaly kusy puklé umělé hmoty.

„Co to do nich chrononautů vjelo?“ rozčiloval se Julian Tifflor. „Já se domníval, že ten Janner Spon je počestný Shuuk.“

„Pán domu RATHUSIM třeba počestný je,“ odpověděl Mike Rhodan, „ale někteří z jeho poddaných asi ne. K nim patří Gophar Ruunes. Anebo ještě pochybuješ o tom, že má na

nás se svými Rawwy spadeno?"

Gophar Ruunes byl chrononaut, který velel časonoru MILOG. S ním a jeho pětičlennou rawwskou posádkou přistáli Pozemšťané na Curayu.

Julian Tifflor si nyní vzpomínal i na řadu nepříjemných hovorů na palubě domu RATHUSIM. Gophar Ruunes jim už od počátku dával najevo své antipatie. Zpočátku se dokonce bránil vzít je s sebou na palubu časonoru. Povolil, teprve když si ho vzal Janner Spon stranou.

Vtom jen pár metrů od nich zajel do země silnější paprsek a vytvořil velký kráter. Země explodovala, padaly kameny a hlína. Odkudsi se zvedli ptáci a s křikem odlétali.

Tifflor si uvědomil, že tohle nebyla ruční zbraň. Podíval se na zaměřovač SERUNU a nejhorší obavy se potvrdily. Chrononauti je pronásledují časonorem.

„Nemůžeme před ním utíkat věčně, štítu to dlouho nevydrží," usoudil Mike a začal kličkovat. „Musíme ho nějak setrást."

Asi kilometr před nimi se rozvířal příkop mezi dvěma časovými poli. Rozdíly mezi průběhy času byly značné, jak Tifflor konstatoval. Na jedné straně sledoval, jak listí na stromech během chvilky zhnědlo a opadalo, na druhé straně se jakési zvíře kradlo trávou jako ve zpomaleném filmu. Mezi tím úzká ulička, jež se dala poznat podle tetelení vzduchu. Byla to zjevně - jak oba věděli ze školení - oskulační vrstva reálného času, která se ustavičně pohupovala sem a tam mezi různými temporárními silami.

„Riskneme to a proletíme?" zeptal se Tifflor.

„Ono nám nic jiného nezbyvá," odpověděl Mike Rhodan. „Kdyby něco, sejdem se u monolitu. Chrononauti se stěží vrátí na výchozí místo. A ještě něco. Kdyby někdo z nás uvízl v jednom z těch polí, musí se z toho dostat sám. Druhý tam nesmí za žádnou cenu vletět za ním, protože by to pak bylo ještě horší. Hodně štěstí, Tiffe!"

„Hodně štěstí, Miku. Za Jii'Nevver!"

„Najdeme Jii'Nevver a osvobodíme ji."

Při těch slovech Mike zvedl krabičku, která byla jejich jediným známým a hmatatelným spojením s Jii'Nevver. Měl ji i Tifflor. Teoreticky patřila k té druhé, ale nedaly se spojit.

Letěli tak blízko vedle sebe, až se málem dotýkali, pak jeden druhého poklepal pravicí do ramene. Toto přátelské gesto se jim málem stalo osudným. Protože přesně v té chvíli je zasáhla palubní zbraň časonoru.

Julian Tifflor dostal hroznou ránu. Ani štít ji plně nezachytil. Pozemšťan viděl na pár okamžiků kolem sebe jen pronikavé světlo a cítil, jak ho strhává tlaková vlna.

Chrononauti je měli na mušce. Běsnící energetické paprsky šlehalý kolem štítu, který doslova hořel.

Bodové ostřelování prorazí vším, blesklo Tifflorovi hlavou, ale pak se propadl do jakési mlhy. Plameny vyhasly.

Třebaže se do takové situace dostal poprvé, bylo mu hned jasné, že ho pohltilo jedno z těch extrémních polí. Tvrdě dopadl na zem.

Pomalou se napřímil. Oblek ho samozřejmě ochránil před úrazem. Ale přesto... v SERUNU se vlastně nemohl jednoduše „zřítit". Bylo to neklamné znamení, že odešel antigrav a ještě další jističí systémy. Dokonce i štít se naprosto zhroutil, takže je vystaven všem vnějším vlivům

„Piko, jak je to s tebou?" zeptal se počítače.

Neodpověděl.

„Piko, Piko, ozvi se!"

Opět nic. Tifflor namlouval si, že přechodné mlčení pikosynu nemusí ještě znamenat totální výpadek. Třeba to trochu odnesly periférie a pikosyn kontroluje systém...

Po chvíli se k jeho úlevě skutečně ohlásil: „Některé systémy poškozeny. Škody lze

odstranit, ale na čas ti nejsem schopen poskytnout absolutní ochranu."

„Tak se je snaž co nejdřív odstranit,“ vybídl ho celkem zbytečně, protože pikosyn to měl stejně v programu.

* * *

Tifflor se dostal mezi relativně zachovalé trosky. Vzadu viděl nezničený komplex budov. Poslední sluneční paprsky se odrážely od kovu a odraz rozesílaly po okolí.

Tifflora o slunečním světle informovali. Ale ani chrononauti dost dobře nechápali, proč slunce i v temporálních polích vychází i zapadá „správně“.

Na Trokanu bylo jen přítmí, uvažoval, protože hyperdimenzionální efekty se pomocí časosběrného pole staraly o to, aby sluneční paprsky přicházely na planetu jen jako šedý přísvit. Zato však na planetě Herreachů nebyla nikdy noc.

Na Curayu to bylo jinak. Vědci chrononautů po tisíciletích výzkumu vytvořili teorii, že se rozdílná pole navzájem vyrušují, energetická bilance tak zůstává stejná a na planetu přichází vždy dostatek slunečního světla.

Ta teorie ho příliš nepřesvědčovala, ale uznával že na ní něco je.

Antigrav byl momentálně k nepotřebě, a tak pokračoval pěšky. Vylezl na hromadu sutin, odkud měl dobrý přehled. Stál uprostřed dalšího pole trosek, které možná bývalo městem. Zamlžený obzor byl v neurčité vzdálenosti. Kam až dohlédl, táhly se trosky.

Temporální pole, jehož rozlohu neznal, se muselo velice rychle přesunout anebo se příslušně roztáhnout, protože Tifflor byl momentálně hodně daleko od jeho hranice. Jak daleko?“

Pikosyn mu na to odpovědět nemohl. Pochopitelně přestal fungovat i zaměřovač, takže nemohl pátrat ani po eventuálním výskytu howalgonia, jehož bylo na Curayu nezvyklé množství. Ke svému velkému úžasu na stanici zjistil, že onen tajemný prvek, tronium-azint, který všichni hledali, je vlastně howalgonium, jenž se v Mléčné dráze používá do speciálních přístrojů a strojů.

„K čemu vlastně jsi, Piko?“ nadával Tifflor.

„Právě částečně aktivuji individuální zaměřovač,“ odpověděl pikosyn.

Sotva to dořekl, už měl Tifflor zaměření. Nejdřív dostal jen plochý obraz mrtvé horniny. Potom se rozsvítil jakýsi zdroj tepla, ale okamžitě zmizel. Krátce nato zachytil další dva tepelné zdroje - bytosti nebo živočichy, kteří spěchali ruinami a opět se v nich ukryli. Třebaže obrysy byly rozmazané, Tifflor měl pocit, že to byli Rawwové.

Tifflor se zeptal pikosynu.

„Je to tak,“ odpověděl počítač. „Podle individuálních kmitů jsou to Rawwové, ale víc se mi zjistit nepodařilo.“

Momentálně to zas tak důležité není, usoudil Tiff. Vmáčkl se mezi dvě stěny, aby se aspoň trochu kryl.

A pak se mu za zády ozval hlas. Bylo to podivné pozpěvování sestávající pouze ze samohlásek - typická zpěvná mluva Aioiů.

„Piko, potřebuji translátor,“ požádal.

„Jaké jsou priority? Translátor a potom individuální zaměřovač?“

Tifflorovi by v této situaci nejvíce uvítal ochranný štít a antigrav. Na to však bylo ještě příliš brzo, protože pikosyn musel dát nejdříve do pořádku systémy nutné k přežití.

Zatímco Aioia dál tremoloval, přidávaly se ze všech stran další hlasy. Celkem jich bylo osm. Tifflor rozeznal dalšího Aioiu a tři Rawwy. Zbývající si nedokázal zařadit. Dospěl k deprimujícímu závěru, že ho obklíčili bezčasní, tedy bytosti, které uvízly na Curayu navždy.

Potom mu pikosyn oznámil, že translátor už funguje.

Bezčasní ho žádali, aby se k nim přidal. Navíc požadovali, aby odložil zbraně a mohl

se tak jednat.

To by se vám tak hodilo, pomyslel si a sevřel kombimet pevněji.

„Hledáme přátele a spojence," ozval se Aioia. „Přidej se k nám, cizince! Jen společně budeme silní a budeme mít naději uniknout z Curaya."

Věděl, že jim nemůže věřit. Naučil se to od Gophara Ruunese a jeho chrononautů. Bezčasým šlo s nejvyšší pravděpodobností pouze o jeho výzbroj. Nicméně se rozhodl, že tu hru bude hrát s nimi, aby získal čas a ošálil je.

„I já potřebuji spojence," odpověděl. „Především spolehlivé průvodce, kteří se zde vyznají a kteří mě dovedou k mému časonoru. Ale chci důkaz, že vám můžu důvěřovat."

Zavládlo mlčení. Bezčasí se zřejmě radili. Určitě si potají mnuli ruce, protože kdy se poštěstí získat stroj, se kterým se dá uniknout z Curaya?

„Stačí tohle?" ozval se jeden Raww a vyšel z úkrytu. Hned po něm se ukázali dva otrhaní Aioiové a pět zpustlých postav. Raww kráčel k Tifflorovi a pokračoval: „Jmenuju se Nofak-Iri a jsem na Curayu už dost dlouho na to, abych ho znal jako své boty. Rovněž znám všechny zradě času na tomhle neblahém světě."

I Tifflor vyšel z úkrytu, ale zbraň měl připravenou k výstřelu.

„Do jakého pole jsem se to dostal?"

„Je to vleklý čas," odpověděl Nofak-Iri. „Ale neptej se mě, jak zpomaleně tady probíhá. A jak je to s tím tvým strojem? Kde ho máš. Musíme jednat rychle, protože čas nám prchá stále rychleji."

„Je u monolitu, který byl dřív plný žil tronium-azintu," odpověděl po pravdě Julian Tifflor. „Je zajištěný kódem."

„To doufám," řekl rozmrzele Raw „Jinak by byl snadnou kořistí pro všechny ten ksindl, co se po Curayu potuluje. Znáš cestu, cizince?"

Tifflor zavrtěl hlavou.

Ale jeden Aioia prohlásil, že monolit mu něco říká. „Je tím směrem, kam putuje tohle pole."

„To je dobře," řekl spokojeně Nofak-Iri.

Cestou si Tifflor vymyslel povídačku, jak on a jeho parťák Mike přišli k časonoru a potom je oddělila různá časová pole.

Bezčasí mu na oplátku vyprávěli své příběhy, ale Tifflor je prakticky nevnímal. Myslel ustavičně na to, že Mike snad už čeká na smluveném místě. Bezčasí velice rychle zjistí, že široko daleko žádný časonor není. Bude v bezpečí jen tak dlouho, dokud dokáže živit jejich naději na únik z planety.

Putovali nekonečnou pustinou plnou trosek. Občas se před nimi mihla nějaká menší zvířata, občas se bezčasí zastavili, aby se nasytili plody nějakých rostlin, které byly požitelné i pro Tifflora. Většinou se jednalo o hlízovité rostliny, chutnaly naprosto odporně a zpočátku mu z nich bylo na dávení.

Tifflor a bezčasí byli na cestě už více než dva dny, ale stále se nepřibližovali k hranici pole. Aioia, který se jmenoval Oiau, však tvrdil, že monolit je už blízko.

Tifflor zatím potají komunikoval s pikosynem. Pikosyn už obnovil některé důležité funkce jako vysílačku, hyperzaměrování a antigrav. Odpor ještě kladl generátor ochranného štítu.

Asi po šedesáti normálních hodinách se před nimi ukázal monolit. Aioia se hnal dopředu jako zvěd.

Tifflor se připravil. Blížil se okamžik pravdy. Ještě jednou přezkoušel stávající funkce SERUNU a požádal pikosyn, aby připravil generátor ochranného štítu, ať už je jakkoli nestabilní.

„Jak chceš, ale neručím za nic," odvětil počítač lakonicky.

Aioia se vracel a už zdaleka volal: „Je to past!"

Hned nato vybuchl v energetickém paprsku.
Tifflor tak věděl, že Mike už na něj u monolitu čeká. Už se nemusel přetvařovat.

2.

Tifflor a vleklý čas

Julian Tifflor byl rychlejší než bezčasí. Než si uvědomili, co se děje, zapnul antigrav a ochranný štít. Pouze doufal, že oboje vydrží tak dlouho, dokud se, nedostane k Mikovi.

Zrychlil, proklouzl mezi několika puklými stěnami, zdolal hromadu oceli a plechu. Dva metry, čtyři, pět... Musí se dostat k monolitu co nejdříve.

Jenže bezčasí se vzpamatovali velice brzy. Slyšel, jak jejich velitel štěká rozkazy. A už mu hvízdaly výstřely kolem uší. Klesl, kličkoval mezi troskami, jednou měl pocit, že antigrav zadrhává, ale vydržel.

V té chvíli dostal zásah. Na štítu vyšlehl plamen, ale zatížení nebylo tak silné, aby se zhroutil.

Pak byl už mimo nebezpečí a spatřil před sebou monolit. Za letu zapnul vysílačku a zoufale se snažil o spojení.

Odpověď nedostával. V troskách poblíž monolitu se zablesklo a paprsek jej minul jen o chlup.

Tifflor to nechápal. Jediné možné vysvětlení bylo, že to není Mike. V tom případě by se dostal z deště pod okap.

Snesl se níž, aby možnému nepříteli nedával tak snadný cíl, současně změnil frekvenci a nechal svá slova přeložit do kunia.

„Jsem ztroskotálý chrononaut a bezčasí mě..."

Bezděky zmlkl, protože z trosek se vynořil podivný stroj. Vzdáleně připomínal pradávné pozemské pásové vozidlo, ale byl dvakrát tak velký a měl zvláštní nástavby. Otáčely se na něm tři mřížovité konstrukce, které by mohly být zaměřovacími anténami. Velice brzy zjistil, že je to exotický paprskomet.

Bezčasí, kteří pokračovali v pronásledování pěšky, náhle měli před sebou tank. Byli bez jakékoli šance, neboť z mřížových konstrukcí se uvolňovaly namodralé svazky paprsků a kosily je.

Tifflor na jejich konec nečekal. Vypnul štít a skryl se za troskami. Pak uháněl pryč, aby se dostal ze směru jízdy onoho obrněného monstra.

Tu před sebou spatřil Shuuka, který dřepěl na zídce a mířil na něj starožitným paprskometem. Kombinézu měl špinavou a potřesanou. Místo pravé ruky měl pahýl, který byl uzavřený průhledným rosolem. Obě nohy mu ležely bez života na zemi, jako by ani nepatřily k tělu.

Chobot měl ztuhlý v křeči a vztyčený. Trichronograf na krční bouli měl rozbitý, řečová maska mu visela šikmo přes ústní otvor. Ale stále ještě fungovala a převáděla ultrazvuk.

„Určitě jsi ten, koho pronásledují bezčasí," řekl Shuuk. „Bytost jako ty jsem ještě nikdy neviděl."

„Jsem v Puydoru takřka jedinečný," odpověděl Tifflor. „Kdybys mě byl zasáhl, můj partner by zbyl jako jediný zástupce našeho druhu. Proč jsi na mě střílel?"

„Musím považovat za nepřitele každého. Už mnoho dnů jsem odkázán pouze sám na sebe. Jde po mně silná banda bezčasých. Nemilosrdně mě pronásledují... Teď mě dostali. Je se mnou konec."

„Důvěřuješ aspoň mně?" zeptal se Tifflor a pohlédl na zbraň, která na něj stále mířila.

„A co mi zbývá? Jsem u konce." Zbraň vyklouzla ze čtyřprsté ruky. „Kdo jsi?"

„Jmenuji se Julian Tifflor. Přiletěl jsem do Puydoru z galaxie vzdálené mnoho

světelných let... Ale nevím, jak je moje vlast skutečně daleko."

„To zvěst o zdejších nevyčerpatelných zásobách tronium-azintu dospěla do takových dálek?" zeptal se Shuuk.

Znělo to smutně. Tifflor mohl docela klidně říct, že sem vůbec nepřiletěl kvůli howalgoniu, ale na poslední chvíli se zarazil.

Shuuk zřejmě odpověď neočekával, protože hned pokračoval: „Já jsem Raggo Sovv. I já kdysi propadl tronium-azintu. Ale pak jsem se změnil. Poznal jsem, že Curayo nabízí mnohem víc než jen nějaký oscilační krystal. Vyrazil jsem, abych přišel na skutečná tajemství Curaya, jež před pradávnými časy upadla v zapomnění. Ale teď umírám a na nic jsem nepřišel."

„O jakých tajemstvích to mluvíš, Raggo Sovve?" zeptal se Tifflor se zájmem.

Namísto odpovědi se Shuuk pokoušel sáhnout zbylým chapadlem do kombinézy. Chapadlo bylo ochrnuté. Tifflor mu chtěl pomoci, ale Shuuk odmítavým gestem naznačil, že nechce. Nakonec se přece pod kombinézu dostal.

„Bezčasí jdou po mně kvůli tomuhle," řekl.

Ukázal Tifflorovi krabičku, která se namodrale leskla a zdálo se, že je z kovu. Byla stejně veliká a měla podobný tvar jako ta jeho.

„Je to můj nejcennější majetek," pokračoval Raggo Sovv. „Proto jsem tento klenot bránil svým životem!“

* * *

Tifflor mlčky hleděl na trojrozměrný dílek skládačky. Pomalu ukázal svůj a řekl: „I já hledám Jii'Nevver."

Mezi oběma tak rozdílnými bytostmi zavládlo dlouhé mlčení. Raggo Sovv informaci musel nejdříve zpracovat a sebrat síly. V dálce byl slyšet jen rachot onoho podivného tanku. Tifflor měl pocit, že zvuky se vzdalují.

Nakonec se Raggo Sovv zeptal: „A co? Našel jsi aspoň stopu?"

„Jsem na Curayu teprve čtyři dny a většinu času jsem strávil ve vleklém čase. Nejdřív musím najít přítele. A jsem si jistý, že s ním Jii'Nevver najdu."

„Ty nepochybuješ o tom, že Jii'New je na Curayu? Třebaže nikdo jiný v Mizantu její jméno nikdy neslyšel?"

„Copak bych byl ze vzdálené Mléčné dráhy přetažen do Puydoru, kdyby zde nebyl cíl?"

Raggo Sovv přikývl. „Ten předmět z tebe dělá skutečného hledače." Podal mu svou krabičku. „Zkus, zda se naše nosiče dat do sebe hodí. Třeba tak získáme další informace."

Tifflor mu vyhověl, i když neočekával nic zvláštního. Už se o to pokoušeli s Mikem. Jejich krabičky se odpuzovaly jako dva magnety se stejným pólem.

Kostka Ragga Sovva měla úplně jinak dělané prohlubně a výčnělky, takže asynchronita byla patrná už pouhým okem. Když je nyní Tifflor pomalu k sobě přibližoval, cítil sílu, která ho nutila, aby je vedl mimo sebe. Ani s největším úsilím se mu je nepodařilo víc přiblížit.

Raggo Sovv se zatvářil zklamaně.

„Takže umřu a nebudu mít ani zdání o tajemství Jii'Nevver," řekl Shuuk. „Kdo byla? Bytost z masa a kostí? Anebo pouze duch? Jak působila? Jaké zázraky dokázala?"

Vzdálené zvuky tanku umlkly a zavládlo naprosté ticho.

„Všeho jsem se zřekl, jediným cílem svého života jsem učinil hledání Jii'Nevver," vyprávěl Raggo Sovv. „Předtím jsem byl vážený vůdce legionu, můj dům APPINATHO měl dobrou pověst..."

Pokračoval ve vyprávění od chvíle, kdy náhle držel v rukou tuhle zvláštní kostku.

Tenkrát ho jakýsi vnitřní hlas pudil k tomu, aby se odebral na Curayo a hledal Jii'Nevver.

„Jistě jsi o mně na oběžné dráze nad Curayem slyšel, Juliane Tifflore, protože to není tak dávno, co jsem opustil APPINATHO. Chrononauti si mě musí ještě dobře pamatovat, protože si myslím, že jsem jim byl dobrým velitelem...”

Tifflor měl najednou knedlík v hrdle. A nedokázal mu říct, že chrononauti na něj již dávno zapomněli. Vzpomínal na to, k čemu došlo jen před několika dny. Kolik času však uplynulo ve skutečnosti?

* * *

Před odletem na Curayo jim vůdce legionu domu RATHUSIM Janner Spon řekl: „Vkládám ve vás velké naděje. Víím, že jste něco zvláštního. Cizince jako jste vy jsem ještě nepotkal. Ale varuji vás! Nepodceňujte nebezpečí časových polí na Curayu. Buďte opatrní a řiďte se pokyny zkušených chrononautů. Potom přežijete a možná díky tronium-azintu zbohatnete. Hodně štěstí!”

„Děkujeme za přání, ale ty víš, že nám o tronium-azint nejde,” odvětil Mike. „Musíme najít a osvobodit Jii'Nevver.”

Shuuk nato potřásl chobotem, jako by mu Mikova slova byla nepříjemná. Vydával ultrazvuky, které jeho řečová maska převáděla jako nesrozumitelné kvílení; zřejmě si jen povzdychl.

„Mohu jen opakovat to, že slovo Jii'Nevver jsem v životě neslyšel a ani je nenašel v historických záznamech. Ale dám vám na cestu jednu pověst, která by snad mohla mít něco společného s vaším hledáním.”

Udělal významnou pauzu a pokračoval: „Asi před dvaceti pěti lety tehdejší vůdce legionu domu APPINATHO Raggo Sovv opustil svůj majetek a snesl se na Curayo. I on byl posedlý utkvělou myšlenkou, že tam bude hledat něco exotického. Zcela určitě mu nešlo o tronium-azint, to víme. Ale o čem šlo, to neví ani dnešní vůdce legionu Gann Sorna v domě APPINATHO - a ten svého předchůdce znal ještě osobně. Ale kdo ví? Třeba byl Raggo Sovv posedlý podobně jako vy...”

* * *

Shuuk byl skálopevně přesvědčený, že z APPINATHA vyrazil teprve před několika dny - ale v reálném čase uplynulo více než čtvrt století. Tifflor byl otřesen. Ani ne tak Sovvovým osudem. Shuuk zemře, takže to pro něj nebude mít žádné důsledky. Myslel spíš na sebe, neboť pro něj s vysokou pravděpodobností platila stejná časová měřítka.

Jeho myšlenky přerušil zrádný zvuk. Tifflor se prudce otočil a spatřil, jak na ně míří dva zakuklenci. Když zjistili, že je zpozoroval, zaječeli a zahájili palbu.

Okamžitě zapnul pikosyn a vytvořil ochranný štít. Plameny, které ho obklopily, mu nyní nemohly ublížit.

Opětoval palbu. Nejdřív širokým termopaprskem přejel celý úsek, kde se oba bezčasí skrývali. Zakuklenci vyskočili a uháněli k němu. Pak přepnul na paralyzátor a skolil je. Zůstali ležet na hromadě sutí nad ním.

Tím však nebezpečí nebylo ještě zažehnáno. Zaslechl blížící se tank. A ten se vzápětí ukázal za nedalekou troskou.

„Musíme zmizet, Raggo Sovve!” křikl Tifflor. Krátce zauvažoval, zda je antigrav dostatečně stabilní, aby je unesl oba. Avšak Shuuk se již nehýbal. Palba bezčasých ho zasáhla naplno, celou přední část těla měl zuhelnatělou. Tifflor vzal jeho kostku, která zůstala jako zázrakem (anebo díky materiálu) nepoškozená.

Zbýval jedině útek vpřed. Buď štít odolá palbě tanku, anebo tady v těch sutinách a v

poli vleklého času vypustí duši.

Vyskočil z úkrytu a přímo pohlédl do zaměřovacího kříže tanku, v jehož středu se zlověstně zablesklo. Okamžitě si uvědomil, že nastala chvíle pravdy. Možnost ústupu neexistovala. Teď jde o všechno. Čekal, že ho vražedné energie obklopí a sežehnou. Ale místo toho spatřil někoho, kdo v jeho životě už mnohokrát sehrál významnou roli - myšoba Guckyho!

Nemohl uvěřit vlastním očím.

Gucky? A tady? Prcek by měl být přece v Mléčné dráze!

Gucky zablýskal řezákem a zasvítilo mu v očích.

„Jenže není, prcek," odpověděl. „Zase jednou hraje na zachránce svých pozemských přátel." Popadl Tifflora a teleportoval s ním pryč.

Pozemšťan ani nestačil pochopit, co se stalo, a už stál ve velké nepřehledné hale. Proti němu tam stáli muž v podivném hávu a Haluťan. Ten Haluťan byl zcela jednoznačně Icho Tolot. A onen muž...

Tifflor už absolutně ničemu nerozuměl. Gucky s Icho Tolotem byli už dostatečným překvapením, ale že onen muž je Michael Rhodan, to na něj zapůsobilo podstatně víc.

3.

Nesmrtelní a skládačky

„Miku!" vykřikl Tifflor překvapeně. Ještě se krátce podívil jeho podivnému převleku, a pak se k němu rozběhl. „Kde se tady bereš?"

Ale Michael Rhodan před ním ustoupil a tvářil se zděšeně.

Potom Tifflora naplno zasáhlo zdrcující poznání. Pro jeho společníka muselo uběhnout mnohem víc času než pro něj!

Tifflor na sebe nechával působit nové prostředí. Byl v jakési prostorné hale s nízkým, podivně zdobeným stropem, jehož kraj se skrýval za stinnými efekty.

Stropem se táhlo síťoví zářící tajemným světlem.

„Možná jsi měl kliku, Tiffe," slyšel Guckyho. „Kdybych nenašel toho poutníka časem Norera, všechno by bylo jinak. A kdyby mi byl nesplnil ještě poslední přání, trčel bys v té časové díře až do smrti."

Ilť se radostně zachichotal, potom se telekineticky vznesl, až měl tvář na stejné úrovni s Tifflorovou hlavou.

„Škoda, že ses s ním už nemohl seznámit," řekl. „Norer se vrátil, dal mi tip a definitivně zmizel. Nebýt jeho poslední rady, nevytáhl bych tě. No tak! Probud' se, Tiffe! Jsi v bezpečí a pod ochranou Torrika, curayského Pána časů."

Ale Julian Tifflor jako by myšobova slova nevnímal. Zřejmě si ještě plně neuvědomoval, v jaké společnosti se to ocitl. Od té chvíle, co se k němu Mike zachoval tak odtažitě, jako by Guckyho a Tolota vůbec nevnímal.

„Kolik času uplynulo?" zeptal se tupě. „Kolik času uběhlo od Fornaxu?"

„Od našeho zmizení z Fornaxu uběhlo přes padesát let," řekl chladně a věcně Michael Rhodan. Když viděl, jak sebou Tifflor zděšeně škubl, cynicky se ušklíbl. „No no, Tiffe! Pro mě to bylo dvě stě subjektivních let, co jsem strávil v tomhle exilu. Ale já tu dobu využil ve svůj prospěch. Je to pro nás nová epocha. Zapomeň na minulost. Musíme se všemi silami věnovat hledání Jii'Nevver. Není nic důležitějšího, než ji vysvobodit."

Poslední slova na Tifflora zřejmě zapůsobila. Vzpamatoval se. Zrak se mu vyjasnil a vrátil se z nezbadatelných dálek do reality. Nejdřív se otočil k obrovskému Icho Tolotovi.

Haluťan vypadal nezvykle, neboť měl na sobě jen obyčejnou kombinézu bez speciálních funkcí. Tifflor se na něj plaše usmál. Potom se podíval na Guckyho, který měl ještě SERUN, a usmál se už víc.

„Kde se vy dva berete na Curayu?" vyzvídal. „Je to fajn vidět staré přátele. Jaká náhoda vás svedla s námi? Anebo je možné, že všichni jdeme za stejnou věcí?"

„Skutečně je tomu tak," konstatoval věčně Mike Rhodan.

Potom vytáhl svou kostku, opatrně ji položil na kovovou desku ledvinovitého stolu a vyzývavě se podíval na ostatní.

První reagoval Gucky a přiložil svou kostku k Mikově - tak blízko, jak to jen odpuzovací mechanismus dovolil. Potom přidal kostku Icho Tolot, takže vzniklo jakési L s mezerami. Julian Tifflor následoval jejich příkladu a postavil kostku na volné místo.

Nyní bylo patrné, že vždy dvě kostky se hodí k sobě a jsou tak součástmi celku, ale stále ještě se odpuzovaly.

„Lepší důkaz, že všichni jdeme za stejným cílem, snad ani nepotřebujeme," prohlásil střizlivě Mike. „Zbývá však otázka, k čemu ty kostky jsou. V našem vědomí je pouze zakotveno, že obsahují informace pro Jii'Nevver. Ale protože nikomu z nás a ani nám všem dohromady nechtějí své tajemství prozradit, nevíme, jaký druh informací obsahují."

„Zřejmě mají i informace o tom, kdo nám ten příkaz dal," řekl Gucky. „Z toho plyne otázka, kdo je onen tajemný. Určitě není náhodou, že pro tuto misi určil Nesmrtelné, a to ve dvou etapách a po padesáti letech."

Icho Tolot přistoupil ke stolu a šestiprstými prackami objal všechny čtyři objekty najednou. Vší silou se je snažil přitlačit k sobě a spojit je v jeden útvar. Ale ani jeho síla na ně nestačila.

Zklamaneč toho nechal. Michael Rhodan rychle sebral svou kostku, jako by ji chtěl před Tolotem uchránit. Tifflor a Gucky je tam zatím nechali.

„Možná je to tak, že někdo neznámý měl zpočátku v úmyslu vyslat na vysvobození Jii'Nevver pouze Mika a Tiffa," uvažoval Halut'an. „Teprve - když se ztratili v temporálních polích Curaya, naverboval Guckyho a mě. A to až po padesáti letech! To svědčí o tom, že uvažuje v nesrovnatelných časových dimenzích. Rovněž je pozoruhodné, že si vybral opět Nesmrtelné z Mléčné dráhy. To svědčí o tom, že je velice dobře informován o poměrech v naší galaxii."

Julian Tifflor ho pozorně poslouchal. A pak k všeobecnému úžasu vytáhl další kostku. Na první pohled bylo patrné, že se k těm jejich nehodí, třebaže byla ze stejného materiálu.

Vysvětlil překvapeným přátelům, kde ji vzal. „To svědčí o tom, že neznámý se nejdříve pokoušel jít na to jednodušším způsobem a rekrutoval pomocníky z bezprostředního okolí Curaya. Raggo Sovv není určitě jediný chrononaut, který byl tímto posláním pověřen. Teprve když smrtelníci selhali, vydal se verbovat Nesmrtelné z daleké galaxie."

„Co je tohle za kec?" vybuchl Michael Rhodan. „Je přece jedno, za jakých okolností jsme byli svedeni dohromady. Podstatné je jediné to, že jsme pro tuto důležitou misi byli vybráni. Já na rozdíl od vás jsem měl dvě stě let času se tím zaobírat. Najít Jii'Nevver a vysvobodit ji z vězení se mi zatím stalo absolutním smyslem života. Je to pro mě přímo posvátný úkol. Totéž musí platit i pro vás."

Jde jediné o Jii'Nevver, vše ostatní je podružné. Kdo nám ten úkol dal a co od Jii'Nevver očekává, to se dozvíme v pravý čas. Nejdřív ji musíme vysvobodit."

„Možná, že ses tím zaobíral příliš dlouho, a proto jsi nekritický, Miku," namítl Gucky. „My ten úkol bereme taky velice vážně, ale na rozdíl od tebe jsme si zatím uchovali určitý odstup, abychom uvažovali o pozadí. Pro nás je důležité zjistit i všechny okolnosti."

Michael Rhodan chtěl znovu vybuchnout, ale Icho Tolot ho zarazil.

„Přek má pravdu, Miku," řekl burácivým hlasem. „Naší misi by mohlo prospět, kdybychom zjistili, kdo nás vyslal, co vlastně po Jii'Nevver chce - a kdo Jii'Nevver je a co umí. Myslím, že prvním krokem k získání těchto důležitých informací by bylo otevřít kostku Ragga Sovvy."

„Tím bychom zklamali důvěru!" vykřikl zlostně Michael Rhodan. V očích se mu

zablýsklo. Strhl kombimet a namířil na ně. „Informace jsou určeny výhradně Jii’Nevver. Nedovolím, abyste se po nich sáпали svýma špinavýma prackama.“

„Já tvé chování nechápu," řekl udiveně Julian Tifflor. „Na naše kostky přece nesaháme, ty jsou pro nás tabu. A kostka Ragga Sovvy už není Jii’Nevver k ničemu. Nám by naopak její obsah třeba pomohl dál a odpověděl by nám na důležité otázky. Anebo máš strach, že se dozvíš něco, co otřese tvou vírou? Anebo víš víc než my a nechceš, abychom to věděli taky?"

Michael Rhodan se chtěl na Tiffloa vrhnout. V té chvíli byl opět Torriken neomezeným, nemilosrdným vládcem země Kinoaras, kterého nikdo nesmí takhle urážet. Nikdo!

Ale Icho Tolot se mu postavil do cesty, popadl ho za paže a zvedl si ho k obličeji.

„Co to s tebou je, Miku?" zeptal se chláholivě. „Jsme přece přátelé. Všichni táhneme za jeden provaz. Proč vybuchovat kvůli nevinné Tiffově poznámce? Měl bys mu říct, co všechno ses dozvěděl. Pak by k takovým nedorozuměním nedocházelo.“

Michael se navenek zklidnil, ale bylo na něm vidět, že pouze navenek. Zřejmě nedokázal jen tak snadno překročit Torrikův stín. Icho Tolot ho opět postavil na nohy. Pak se Michael Rhodan nenávistně podíval na Juliana Tiffloa, otočil se k němu zády a mlčky civěl do prázdna.

„Někde na východ odtud by měl být ostrov," řekl namísto něj Gucky, „kterému se říká Ostrov paradoxního času. Mike o něm nasbíral všechny dostupné informace a dospěl k závěru, že vězení může být jedině tam. Než jsme se tady ukázali s Tolotem, měl v plánu tam někoho vyslat. V tom bychom ho mohli podporovat.“

„To zní slibně," souhlasil Julian Tifflor. „Ale není to důvod, abychom neotevírali Sovvovu kostku. Právě naopak, podle mě je to důležitá příprava pro podobný podnik.“

„Icho Tolot a já jsme taky pro," souhlasil Gucky. „Co ty, Miku?"

„Kostky jsou možná zajištěné před nepovolanými," nadhodil Michael Rhodan.

Znělo to však chabě, jako by se už dávno vzdal a vnitřně s přáteli souhlasil, ale nedokázal to ještě připustit.

* * *

Gucky a Julian Tifflor svými pikosyny prozkoumali Sovvovu kostku. Icho Tolot, který už neměl SERUN, byl odsouzen jen k přihlížení. Jeho plánovací mozek se dal nanejvýš nasadit jako náhradní počítač. Michael Rhodan se kamsi stáhl, jako by se chtěl od celé této akce jasně distancovat.

O vlastnostech kostek, tedy jakýchsi infoboxů, toho zatím příliš nevěděli, protože z obavy před poškozením se jimi nijak intenzivně nezabývali. Ale u této osiřelé kostky už na ničem příliš nezáleželo.

Nejdříve ji zkoušeli analyzovat a prosvítit zaměřovacími přístroji SERUNŮ.

Nic.

Detektor hmoty ukazoval naprosto nereálné hodnoty, tvrdil, že infobox je celokovový útvar z nějaké neznámé slitiny. Energetický detektor vykazoval několik zdrojů záření, třebaže relativně slabých, které ustavičně měnily intenzitu, frekvenci i polohu.

„To by jeden neřekl, jak je ta věčička složitá," žasl Julian Tifflor. „Její vnitřní život budí dojem mnohem většího objemu, než připouštějí vnější rozměry. Přitom to nemá 5D komponenty - SERUN tedy aspoň žádné hyperzáření neprokázal.“

Ke stejnému závěru dospěl i Gucky a domníval se, že za kolísajícími silami polí a střídajícími se frekvencemi vidí jakýsi systém.

„Piko, zkus ještě jednou zjistit algoritmus, podle kterého se mění impuls a frekvence," nařídil.

Netrvalo dlouho a pikosyn dospěl k výsledku, který je však zklamal.

„Takový algoritmus neexistuje," usoudil. „Jedině, že by procesy uvnitř zkoumaného objektu probíhaly samovolně."

„Že by to byl generátor náhody?" nabídl řešení Gucky.

„I generátor náhody se řídí svým způsobem jistým algoritmem. Tady tomu však nic nenasvědčuje."

Icho Tolot zatím jen mlčky přihlížel. Nyní řekl: „Dosavadní výsledky ukazují, že informace jsou ještě zcela neutříděné. Musí tady být tedy nějaký spínač, který je uspořádá. Ten musíte hledat."

„Ale jak, když je tam vysloveně energetický chaos?" vyjel na něj Gucky.

„Tím, že energetickými interakcemi vytvoříte něco jako schéma," odpověděl Icho Tolot, jako by to byla ta nejprostší věc na světě.

„Tak nám to předved', ty chytráku!" vyzval ho Gucky. „Ty s tím tvým mozkiem ty výpočty možná zvládneš, když selhal pikosyn."

„S možnostmi našich SERUNŮ se skutečně už dál nedostaneme," souhlasil Julian Tiffloor. „Infobox si z nás dělá vysloveně blázný. Mohli bychom sice úmyslnými zásahy vyprovokovat reakce, ale ty by byly taky nekontrolovatelné a mohli bychom infobox poškodit, což by nám neposloužilo."

Gucky se postavil před Tolota a vzhledl k němu.

„Mohl bys nám třeba konkrétně říct, jak máme pokračovat, místo abys trousil pořád nějaká moudra?" křikl na Halut'ana.

„Ale ovšemže ano," pravil rozšafně Icho Tolot. „Propojte si pikosyny a pusťte mě k nim. Rád bych je řídil verbálně a sladil je."

„Ale jediné v tom případě, že snížíš svou hlasitost," vyžadoval Gucky.

Když Gucky a Julian Tiffloor své pikosyny propojili vysílačkou a uvolnili přístup zvenčí, začal Icho Tolot obě syntroniky synchronizovat. Když je sladil, nechal proběhnout znovu procesy, které již jednou provedly, ale tentokrát promítl výsledky do holografií, aby je mohl přímo sledovat.

Nejdřív mlčel a díval se. Potom proces zopakoval. Dal pikosynům několik příkazů, které Gucky a Julian Tiffloor absolutně nechápali. Obsah příkazů jim sic byl jasný, ale nechápali, kam tím Halut'an míří.

Halut'an vytvářel zdánlivě libovolná propojení různých energetických polí, vytvářel stejně tak zdánlivě náhodná křížová propojení odkazů a stanovil jakési parametry, u kterých se zdálo, že si je vycucal z prstu.

Takhle to pokračovalo nějaký čas. Julián Tiffloor a Gucky jen civěli a mlčeli.

Nakonec Halut'an spojení s pikosyny přerušil.

„Tak co, veliký halut'ský guru, k jakému dospěl výsledku?" zeptal se Gucky. „Nalezls kámen mudrců?"

„Ne," přiznal se Icho Tolot rozmrzele. „Jen jsem vytvořil schéma – nebylo to zas tak těžké. Mám ho v plánovacím mozku."

„A co z toho máme my?" rýpal Gucky. „Přece si nemyslíš, že tě s těmi šesti buřty, co máš místo prstů, pustíme do infoboxu?"

„To by mě ani ve snu nenapadlo," bránil se Halut'an. „Nyní jsou na řadě tvoje paranormální schopnosti, prcku. Dovoluji ti telepatický přístup k mému plánovacímu mozku, abys schéma pochopil."

Současně ti dám pokyny, který spínač v boxu máš telekineticky stisknout a spustit tak otvírání. Je to prosté, prcku."

„A ty si myslíš, že to bude fungovat?" zeptal se nejistě Gucky.

„Když budeš jednat podle mých pokynů a nic nezvořeš..."

„Já nikdy nic nevořu!" rozčilil se Gucky. „No tak, Icho, otevři se mi, ať se můžu

hrabat v tom tvým bordelu."

Myšob se opatrně propátrával Tolotovým plánovacím mozkiem. Poněkud se zděsil, když našel spleť změtí připomínající labyrint o velikosti planety. Nechtělo se mu věřit, že se jedná o mikrokosmos infoboxu.

A jak se mám v tom binci vyznat? pomyslel si tak usilovně, že Icho Tolot tu myšlenku zaznamenal.

Povedu tě, prcku, ozvaly se Tolotovy myšlenky. Já budu myslet a ty jednat. Tohle schéma je něco jako ukazatel. Musíš je pouze aplikovat na infobox a zasáhnout do něj. Všechno, co vidíš v mém mozku, má odpovídající protějšek v infoboxu. Musíš jen dvoukolejně, tedy simultánně, uvažovat.

To je pro mě hračka, pomyslel si Gucky nejistě.

Ale orientace byla mnohem jednodušší, než čekal. Icho Tolot ho vedl skvěle. Zprostředkoval mu nejdříve třírozměrný koordinační systém s charakteristickými znaky infoboxu jako výchozím bodem. Jednalo se o jazýčkový výběžek.

Když ho Gucky konečně lokalizoval, mohl koordináty z Tolotova mozku přenášet na situaci v kostce.

To byla vlastně ta nejobtížnější část úkolu. Potom už stačilo, aby sledoval Haluťanovy myšlenky a probíjel se labyrintem infoboxu. Měl pocit, že tak urazil míle a míle a ten „pochod“ ho i příslušně vyčerpával.

Budeme už konečné u cíle? střechoval telepaticky.

To je otvírání, zaslechl ve stejné chvíli Haluťanovu myšlenku a zaznamenal jakési mřížoví. *Nesmíš to ale jen tak jednoduše telekineticky zvednout, musíš tam nejdříve přivést určité množství energie. Dělej. Ale opatrně, prcku! Přesycení by mělo katastrofální následky. Až řeknu teď, uvolníš mechanismus z ukotvení.*

Gucky poslechl. Při přívodu energie se držel přesně Tolotových pokynů, což nebylo zas tak jednoduché, neboť přesné dávkování energie, která byla takřka na hranici měřitelnosti, ho stálo značné úsilí.

Konečně se ozvalo spásné *Ted!*

Gucky telekineticky zvedl mřížku - a rázem ho to vrhlo z psionického světa do reality.

Byla to však realita fantastičtější než mikrokosmos, ze kterého se vrátil.

Nacházel se v orgii světla a barev. Mezi prudkými záblesky viděl Icho Tolota a Juliana Tifflorea, jak ustupují a chrání si oči před oslněním elektromagnetickým výboji. A úplně vzadu spatřil třetí lidskou postavu - Michaela Rhodana.

Halou se neslo dunění a otřásala se. Připomínalo to sténání tisíců hrdel. Znělo to vztekle a lítostivě zároveň. Občas do toho vstupovaly chlácholivé podtóny, pak opět převládala hněv. A dohromady to všechno znělo, jako by někdo pouštěl pozpátku magnetofonovou pásku a občas ji zastavil.

A tu se v tom světlobití ukázaly rozmazané, tetelící se předměty. Hnaly se kolem nich jako vyplašené hejno ptáků, vrhly se na Guckyho a na ostatní, pronikly jimi, aniž by je bylo cítit, a hned nato se rozplynuly.

A tím to i skončilo. Hala vypadala zase jako dřív. Pouze infobox se změnil v beztvary kus popelavě šedého kovu.

„Tak tohle to nebylo,“ řekl z pozadí Michael Rhodan zdánlivě klidně a bez citu, jako by mu zničení infoboxu nevadilo.

„Víc se taky očekávat nedalo,“ odpověděl Icho Tolot. „Sice jsme obsah uvolnili, ale stalo se to nekontrolovaně. Všechny informace, jež byly tak důležité pro Jii’Nevver a které by se hodily i nám, se uvolnily explozivně a neutříděně. Jsem si jistý, že informace v našich infoboxech lze srozumitelně uvolnit jedině v přítomnosti Jii’Nevver.“

„Kouzelníkovi učni by měli poslouchat rad mistrů,“ prohlásil posměšně Michael Rhodan. Už neměl Torrikovo roucho, ale svůj SERUN, který opatroval přes dvě stě let. „Měl

bych mít vztek, ale jsem rád, že jste aspoň nezpůsobili nějakou katastrofu."

Před ním se na antigravitačním poli vznášel objemný balík. Strčil ho k Tolotovi.

„Dal jsem předčelat na tvé rozměry jeden chrononautský skafandr. Zkus si ho, snad ti padne. Ještě ho unosiš. Protože je na čase, abychom se do toho dali."

Nemusel říkat do čeho, věděli i tak, že má na mysli útok na domnělé vězení Jii'Nevver - na Ostrov paradoxního času.

4.

Tolotovy nové šaty

Icho Tolot si oblékl skafandr, udělal pár kroků, dřepů, ozkoušel ho. „Jsem moc spokojený," pochovil ho. „Tví lidi odvedli vynikající práci. Jenom škoda že nemá zabudovaný trichronograf."

Michael Rhodan tuto malou výtku přešel.

„Za mnou," řekl stroze.

Vyročil a neohlížel se. Možná mu stačilo slyšet dusání Icho Tolota, který dělal zadáka, aby si byl jistý, že jej ostatní následují.

„Mike mi připadá jako vyměněný," pošeptal Julian Tifflor Guckymu. „Když jsme se před čtyřmi dny rozešli, byl ještě úplně jiný."

„Nezapomínej, že za ty tvoje čtyři dny pro něj uplynulo dvě stě let," připomněl mu Gucky. „Čas ho poznamenal."

„Tobě a Tolotovi uběhlo přes padesát let a přesto mi připadáte úplně stejní."

„Vím, co myslíš," řekl Gucky. „I já si všiml, že se změnil. Život v roli Torrika z něj udělal tvrdého a krutého, ale i silného člověka. K tomu se přidalo puzení osvobodit Jii'Nevver a jeho osobnost se změnila. Někdy z něj mám trochu strach."

„Myslíš, že kdyby přišlo na věc, že by někoho z nás i zabil?"

„Taková situace nenastane, protože bojujeme za stejnou věc."

„Ale dejme tomu, že se jednou nějak stane, že budeme stát na opačných stranách barikády. Pouze dejme tomu. Myslíš si, že by nás Mike dokázal zabít?"

„Radši na to nemyslet," otrásl se Gucky. „Poslyš, Tiffe, mluvíme tady o kamarádovi, s nímž jsme už zažili ledacos."

Došli k otevřenému východu, který byl dostatečně vysoký, aby jím prošel i Icho Tolot. Za ním se nacházel hangár se šesti časonory. Na nich červeně stálo DANTON I až DANTON VI. Michael Rhodan to dal napsat dokonce starobylym pozemským písmem.

Před pěti stroji, až na DANTONA I, stálo po čtyřech mužích v běžných chrononautských skafandrech. Až na jednu výjimku se jednalo o Rawwy. Ona výjimka byl Shuuk.

„Ten Shuuk je Mikova pravá ruka, Risson Essir," pošeptal Gucky Tifflorovi. „Kdyby mu Mike řekl, spáchá i sebevraždu. Překvapuje mě jen jedno..."

Myšob Tifflorovi vyprávěl, že Mike se svým lidem za ta léta nikdy neukázal ve své pravé podobě, ale vždy v „masce" I jeho lidé chodili do akcí vždy ve všelijakých maskách.

„A ještě zvláštnější je, že se nijak nediví, když Mike před ně předstoupí jen v SERUNU," končil Gucky. „Ale možná si myslí, že je to nějaké nové maskování."

„Na místa!" rozkázal Mike.

Rawwové naskočili do časonorů. Pouze Shuuk setrval na svém místě.

Mike mu důvěrně položil ruku na rameno a potom skoro slavnostně řekl: „Rissone Essire, můj vznešený vojevůdce, nastala chvíle, abych využil slib věrnosti, který jsi mi jednou dal. Tohle je poslední, konečná akce. Vysvětli mým přátelům bitevní plán."

„Jak přikazuješ, Torriku," řekl Shuuk.

Mike ustoupil stranou, takže Shuuk měl před sebou jen tři nositele aktivátoru.

Guckyho a Icho Tolota už znal a ignoroval je. Když hovořil, obracel se výlučně na Juliana Tifflora, asi že byl stejného původu jako jeho pán Torric.

Namířil řečovou masku na Pozemšťana a plyným kuniem prohlásil: „Na Ostrov paradoxního času poletíme v sevřené formaci. DANTON I zůstane v reálném čase, ostatní časonory prozkoumají ostrov a získaná data předají časovými příkopy DANTONU I. Přesný průběh této fáze nelze zatím určit, musíme být flexibilní a přizpůsobit se okolnostem. Smyslem této akce je zjistit situační plány různých časových příkopů, abychom mohli stanovit propustná místa a koridory oskulačního času, jež zaručují bezpečný průchod. Moji lidé a já jsme ochotní k jakékoli oběti. Doufáme, že vydržíme tak dlouho, dokud nebude měření hotovo. V této první fázi se má připravit základna pro dobytí ostrova. Ve druhé fázi půjde o to, abychom našli zdroj, který může za deformaci času na Curayu...”

„To stačí, Rissone,” skočil mu do řeči Mike Rhodan. Shuuk stáhl chobot a zamířil k DANTONU II.

„Myslím, že bude rozumnější, když další vysvětlení podám já,” pravil Mike Rhodan k ostatním.

Odmlčel se, ale druzi nepromluvili. Podle Rhodanova despotického výrazu bylo jasné, že nic jiného ani neočekává.

„Risson už naznačil, že naším nejnaléhavějším úkolem je najít časovač, který může za temporální anomálie na Curayu,” vysvětloval Mike Rhodan. „Existuje dost indicií, že se nalézá na Ostrově paradoxního času. I díky Guckyho vyprávění o událostech v minulosti, jež zažil díky podpoře poutníka časem Norera, víme, že se u tohoto časovače jedná o torpédo. Když se nám časové torpédo podaří zneškodnit, měl by se na Curayo vrátit zase normální, spořádaný tok času. To v důsledku znamená, že časové vězení Jii’Nevver zanikne a ona bude volná.

Vím, říká se to lehko, horší to bude provést. Přesto věřím v úspěch. Máme v časonorech vynikající rawwské průzkumníky, kteří by za mě šli do ohně. Na ně nemusíme brát ohled. Nikdo z nich není nenahraditelný a časonory pro Jii’Nevver obětuji rád. Někaké dotazy či návrhy?”

Julian Tiffloor byl z Mikovy řeči poněkud nesvůj. Nelíbilo se mu, že mluví o svých lidech jako o věcech a že je ochoten vehnat je bez váhání do chřtánu smrti, jen když to poslouží osvobození Jii’Nevver. Nechal si to však pro sebe.

„Takhle to vypadá docela snadno, Miku,” řekl Icho Tolot. „Ale tak jednoduché to zas být nemůže. Už sám pojem paradoxní čas ve mně vzbuzuje nepříjemné asociace. A proto navrhuji, aby se Gucky pokusil ještě jednou navázat kontakt s poutníkem Norerem. Mohl by nám být dost užitečný.”

„O to se přece pokouším už pěknou dobu,” ozval se rozmrzele myšob. „Ale ten srab na mé volání neodpovídá. On tušil, že se na něj ještě obrátím, a tak se vypařil. Ani mu to nemůžu mít za zlé, protože už jednou se do paradoxního času dostal a málem přišel o kejhák.”

„Budiž, zvládneme to i bez jeho pomoci,” řekl Michael Rhodan. Tím to pro něj bylo vyřízeno. „Na palubu. Musíme vyrazit. Moji lidé se už nemohou dočkat, až za mě položí život.”

„To je studený čumák hnusnej,” řekl Julian Tiffloor tak tiše, že ho mohl slyšet jedině Gucky. „Nechce se mi věřit, že tenhle hnusák je Michael Rhodan. Kdo to z něj udělal?”

„Život na Curayu,” řekl Gucky. „Tady se naučil chodit přes mrtvolu, aby dosáhl svého. Až ten úkol splníme, třeba to zas bude ten starý Mike.”

„To se mi nechce věřit,” řekl Julian Tiffloor. Když viděl, že Michael čeká u vchodu do časonorů a podezíravě se na ně dívá, změnil téma a nahlas řekl: „Je ten Norer nějak příbuzný s poutníkem Niselem, s nímž měl jednou co do činění Perry?”

„Jistěže,” potvrdil Gucky a předal Tiffloorovi stručnou informaci o svých zážitcích s Norerem. „Jeho prostřednictvím jsem prožil onu chvíli, kdy časové torpédo dopadlo na Curayo

a vznikla temporální pole."

„To by nám mělo pomoci dál, ne?"

„Snad..." Gucky počkal, až kolem nich přešel do kokpitu Michael Rhodan, tváříci se zarputile a s očima jako kusy ledu, a pak Tifflorovi důvěrně pošeptal: „Když mi Norer řekl, kde jsi, prozradil mi i něco, co staví Mikovy snahy do špatného světla. Jii'Nevver kdysi uložila na Curayu neskutečné množství howalgonia. Ale tím, že Mike howalgonium chrání a zasahuje proti prospektorům, činí jí špatnou službu. Norer totiž zjistil, že mezi časovými poli a howalgoniem existuje bezprostřední souvislost. Časové torpédo totiž používá pětirozměrné záření howalgonia ke zkreslování temporálních stop. Nebýt howalgonia, nebylo by temporálního vězení Jii'Nevver. To se dá jednoznačně dokázat, neboť všude tam, kde je howalgonium vyrabované, časová pole už m existují."

„Za to nemůže," řekl Julian Tifflor. „Nemohl o těchto souvislostech přece vědět."

„Já bych s ním na tohle téma vůbec nemluvil," doporučoval Gucky. „Rozběsnilo by ho to. Už si souvislosti uvědomuje a cítí se vinen. On, nejvěrnější vazal Jii'Nevver!"

„Start!" oznámil Michael Rhodan z kokpitu. „Tiffe, nezašel bys za mnou a nepřebíral místo kopilota?"

5.

Mike a turbočas

DANTON I prorazil mlžný závoj oskulačního času, jenž obaloval zemi Kinoaras. V klidných vlnách nekonečného oceánu se zrcadlily paprsky Minzantu.

„Tady Risson Essir z DANTONU II," ozvalo se. „Nic zvláštního se neděje."

Postupně se hlásili velitelé dalších časonorů - Eltara-Geri, Mommer-Flir, Treggo-Rint a Sastar-Ango.

„Chci hlášení jedině když se stane něco mimořádného," zavrčel Michael Rhodan na své lidi, třebaže se hlásili jen proto, že jim to nakázal.

Jedna obrazovka ukazovala pět časonorů letících v dvoustetmetrovém odstupu ve stejné výšce jako DANTON I. Před nimi se nad širým mořem kupila mračna, jež zakrývala obzor. Nebyla to však pole s časovými anomáliemi, dalo se to jasně vyčíst z displeje trichronografu: ukazoval tři přímé čáry bez jediného fázového skoku, tedy reálný čas.

„Jistě jsi celých těch dvě stě let neprožil jen v turbočasu," prohodil Tifflor, jen aby něco řekl.

„Jistěže ne," zasmál se Michael Rhodan. Byl to tvrdý, kovový smích, který Tifflora zasáhl jako dýka. „Občas jsem vyšel ven, když jsem musel třeba zasáhnout proti lupičům howalgonia. Ale vždycky jen na nezbytný čas. A to pouze v počátcích. Když jsem si upevnil postavení, už jsem z Kinoarasu nevycházel."

„Když tě tak poslouchám, nedokážu si ani představit, že tato slova vycházejí z úst Torrika, ukrutného Pána časů," řekl Tifflor a připravil se na výbuch hněvu. Ale Michael Rhodan zachoval klid.

„Tak mluvím jenom s přáteli," řekl. „Za těch dvě stě let jsem nenašel nikoho, komu bych mohl důvěřovat. Z domnělých přátel se vždycky vyklubali pochlebovači a podvodníci, kteří se mi pouze chtěli dostat na kobytku. To byl jeden z důvodů, proč jsem přestal opouštět Kinoaras. Jeden den v reálném čase znamenal čtyři v mém panství a za čtyři dny může dojít k zásadním změnám. Pokusy o puč, vpády drancujících tlup, dezerce z družiny... Ale dost, jistě tě tím nudím."

„Abych ti řekl pravdu, neumím si to všechno dost dobře představit," přiznal se Tifflor. „Žil jsem na Curayu jen čtyři dny. Nikdy jsem nevládl, stále mě jen někdo honil. Přesto nechápu, proč jsi po všech těch zkušenostech tak tvrdý, skoro až nelidský. Michaela Rhodana a Roie Dantona znám jako humanisty. Osobnost Torrika je mi cizí."

„Přiznám se, že jsem býval slaboch a měkkota," řekl stísněně Michael Rhodan. „Ale abych přežil a splnil svůj úkol, musel jsem se přizpůsobit okolnostem. A víš ty co? Torric je to, co ve skutečnosti jsem. Torric ve mně vždy dřímá. Cítím se teď neskonalé dobře. To je moje skutečná kůže."

„Ne, Miku, to přece není pravda," odporoval Julian Tifflor. Chtěl využít příznivé chvíle a promluvit mu do svědomí. „Torric nejsi ty. Něco tě změnilo, přeměnilo tě v netvora. Nevím, co to je, ale když..."

Rázem zmlkl, protože Mike Rhodan mu bolestivě stiskl rameno.

„A ticho," řekl tlumeně a přiblížil zrůzněný obličej k Julianovi. „Drž už tu svou nevymáchanou hubu! Jinak ti vyrvu čip, jako že jsem Torric!"

Opět ho pustil a vrátil se do křesla. „Něco takového mi už nikdy neříkej," pravil už klidněji. „Nedoporučuji ti, abys mě ještě někdy takhle provokoval."

Nastala krátká pauza, potom kamarádsky poklepal Tifflorovi na rameno s implantovaným čipem nesmrtnosti. „To byl jen žert, Tiffe," tvrdil. „Nesmrtný by jinému Nesmrtelnému přece nezkřivil ani vlasek na hlavě, kdyby..."

Julian Tifflor se zhluboka nadechl a zase vydechl. Zděšeně si pomyslel: *Kdepak, Torriku, to nebyl žert. Ty bys to klidně udělal...*

„Dost řečí," pravil věcně Michael Rhodan. „Soustředme se na let. Časonor jsi určitě ještě nepilotoval. Zaškolím tě. Je to snadnější než s pozemským shiftem."

* * *

Další let už proběhl bez zvláštních událostí. Tifflor řídil podle Mikových pokynů časonor těsně nad hladinou. Několikrát proletěli mračny a Tifflor měl nepříjemný pocit, i když trichronografy nic neukazovaly.

Do kokpitu příležitostně zavítali Gucky a Icho Tolot. Vždy prohodili pár slov, ale nikdy se z toho nevyvinul skutečný hovor. Tifflor jednou vstal z křesla, aby si pohovořil s přáteli.

„Doufám, že nekujete nějaké pikle," zavolal za ním Michael Rhodan a ošklivě se zasmál.

Tifflorovi se takový humor nelíbil.

„Mike se pomátá," řekl s naprostým přesvědčením, když byl s Guckym a Tolotem v kabině mužstva. „Nahání mi strach. Je jako bomba, která může každým okamžikem vybuchnout. Obávám se chvíle, kdy budeme mít třeba odlišný názor."

„Mike se nám odcizil, to ano," řekl smířlivě Icho Tolot. „Ale máme společný cíl, to nás udrží pohromadě. Občas přehánění v souvislosti s Jii Nevver."

„Budeme si na něj dávat pozor," řekl Gucky. „Jestli chceš, vystřídám tě v kokpitu."

Julian Tifflor přijal nabídku velice rád. Cítil si unavený a vygumovaný, ostatně čtyři dny nezamhouřil oka, docela by si dal pauzu.

Zmohla jej únava a usnul. Zdálo se mu, že Mike mu vyoperoval z ramene aktivátor, neboť Risson Essir si ho zaslouží víc.

Pak Mike bez jakékoli souvislosti vykřikl: „Temporální turbulence! Snížit rychlost."

Tifflor se prudce posadil a spatřil, že Icho Tolot mu zaclání přístup do pilotní kabiny.

„Jak to?" slyšel Guckyho. „Široko daleko před námi nic není. Nevidím jediné pole."

„Trichronografy nelžou!" rozčilil si Michael Rhodan. „Jen se na ně podívej. Někde před námi je pole, nějaké, jaké jsme ještě nepoznali. A navíc jsme poblíž Ostrova paradoxního času. Co si o tom myslíš, Rissone?"

„Mohlo by to být příčinou neobvyklého chování trichronografů?" zeptal se Icho Tolot. „Paradoxní čas?"

V té chvíli se ohlásil Risson Essir z DANTONU II. Časonory se zastavily

„Ještě jsem nezažil, aby se trichronografy takhle chovaly," říkal Raww. A jako by odpovídal na Tolotovu otázku, pokračoval: „S paradoxním časem sice žádnou zkušenost nemám, ale kdyby něco takového za to mohlo, pak bychom museli vidět aspoň pole oskulačního času nebo je zaměřit. Jenže kde nic tu nic."

„Jenom hned nešil, Rissone!" osopil se na něj Michael Rhodan. „Uvidíme, co to je. Sastar-Ango! Leť napřed a zjisti, jaká je před námi anomálie. Ale hezky opatrně! Nerad bych o tebe přišel a nedostal potřebná data."

„Přece do toho nebudeš posílat své lidi!" ozval se Gucky.

„Klidně," odpověděl chladně Michael Rhodan. „Ale je tu jedna alternativa. Jestli chceš Sastar-Anga podpořit, tak do toho pole jednoduše teleportuj."

Julian Tiffloor vešel do kokpitu a Icho Tolot mu trochu uhnul, aby viděl do místnosti. Na displeji trichronografu bylo vidět tři holografické čáry, jak prudce skáčou nahoru a dolů a občas přesahují rámec obrazovky.

„Mám teleportovat do neznáma?" zeptal se zděšeně Gucky.

Tiffloor na obrazovce sledoval, jak se DANTON VI rozletěl a zvolna postupoval do neznámého pásma.

„Výš!" rozkázal Michael Rhodan a časonor se trochu zvedl. Obrátil se k myšobovi a klidně pokračoval: „Já to myslím vážně, prcku. Můžeš udělat dobrou práci a pomoci Sastar-Angovi. No tak! Nedělej okolky."

„Neposlouchám tvůj rozkaz. Dělam to jen pro tvé lidi," prohlásil Gucky a zmizel.

Krátce nato zaslechli z kabiny mužstva tiché kňučení. Julian Tiffloor se otočil a spatřil Guckyho, jak sebou škube na podlaze. Než k němu stačil doběhnout, myšob se vzpamatoval a hned se postavil.

„Človče, to byla šupa!" stěžoval si. „Tam se nedá vniknout. Mike nesmí tak hazardovat se životy svých lidí."

„Pokračuješ dobře, Sastar-Ango," slyšeli Michaela Rhodana. „Udržuj kurz."

„Trichronograf se zatím nemění," hlásil Sastar-Ango. A časonor se jakoby rozplynul a zmizel.

Michael Rhodan zaklel. „Slyšíš mě?"

„Spojení je dobré, ale už nic nevidím."

„Drž kurz a posílej nám dál data."

„Rozumím," ozval se rušený Rawwův hlas. „Něco se změnilo. Trichronograf se trochu zklidňuje. Fázové skoky jsou mírnější... je to jako oskulační čas... myslím, že tím proletíme..."

Pak zavládlo ticho. Spojení s DANTONEM VI se přerušilo a časonor se už neukázal.

Michael Rhodan nehnul ani brvou. „Vyhodnotil jsi data, Rissone?" zeptal se. „Co říkají?"

„Je to chaos. Jediné, co z toho můžu vyvodit... Byl to asi oskulační čas."

„A proč je to pole neviditelné?"

„Protože oskulační čas obklopuje pole s posunutým temporálním faktorem," vysvětloval Risson Essir. „Jinak tomu ani být nemůže. Jinými slovy, to pole před námi je na určitou časovou jednotku - možná jen na zlomky sekund - posunuto do minulosti nebo do relativní budoucnosti. Tento efekt se odráží na oskulačním času a dělá je pro nás neviditelné, takže se dá naměřit jedině trichronografem. Pozitivní na tom je to, že až k hranici časového posunu je aspoň možné oboustranné spojení."

„To mi silně připomíná antitemporální pole, jaké jsme měli dříve kolem naší soustavy," zabručel Mike. „Ale do toho pole se nedalo ani vletět, to byla ta zvláštnost."

„Tady antitemporální pole funguje zřejmě trochu jinak," zaryčel Icho Tolot. „Možná je to už výběžek paradoxního času."

„Řekl bych, že uvažuješ správně, Rissone," řekl uznale Michael Rhodan a obrátil se k nositelům aktivátoru. „To, že tam Gucky nemohl teleportovat, potvrzuje Rissonovo

vyhodnocení. Jedná se zde o časový posun."

„Omlouvám se ti za Mika, že ti to dalo šupu, Gucky," řekl Julian Tifflor.

„Jen žádnou přehnanou sentimentalitu, Tiffe!" napomenul ho Michael Rhodan. „Všichni se musíme nějak obětovat, pokud se chceme dostat k Jii Nevver. A my ji najdeme. Už jsme jí nablízku. Jsem si jistý, že je vězněna za tuhle časovou bariérou."

6.

Přes časovou bariéru

„Rissone, DANTON II až DANTON V nyní společně vletí do neviditelného pole!" rozkázal Michael Rhodan. „Odtamtud budou všechny časonory provádět na různých místech krátké průniky do vlastního temporálního pole a zase se vrátet. Žádná riskantní sóla. Pouze musíte zjistit, co je za tou bariérou."

Risson Essir potvrdil rozkaz, čtyři časonory se rozlétly a zmizely.

„Dostali jsme se teď na poslední dokumentovanou polohu DANTONU VI a rozvinujeme se podél bariéry," hlásil Risson Essir. „Eltara-Geri právě vniká s DANTONEM III do temporálního pole. Jen pár metrů a hned to otočí."

Na DANTONU I všichni tajili dech. Nikoho nezajímala chronodata, jež časonory přenášely z neviditelná, stejně je znali. Nyní šlo jen o to, co se stane s DANTONEM III...

„Eltara-Geri se vrátil," oznámil po několika minutách Risson Essir. „Má fantastické záběry. Posílám ti je, Torriku."

Hned nato naskočil příjem na DANTONU I a záběry se ukázaly na obrazovce.

Nejdříve viděli tři časonory v mlze. Následoval švenk dopředu, bylo vidět cosi šedého hrubozrnného, co se pohupovalo sem a tam. Čím hlouběji časonor pronikal do temporální bariéry, tím byl obraz tmavší, až úplně zčernal.

Obraz se však hned nato rozjasnil. Z projasňujících se mraků vystupovaly rozmazané obrysy. Nejdříve se ukázalo cosi jako rozeklaná skála. Nakonec to byla skalnatá krajina, z níž se tyčily útvary připomínající oblaka a v dálce se zcela rozplývaly. Pak obraz opět překryla trma, což znamenalo návrat časonoru.

„Nemohlo by to být ostřejší?" vyštěl Michael Rhodan. „Nedá se na tom poznat jediný detail."

„Ta neostrost je zřejmě způsobena poli paradoxního času, který představují ty mračné struktury," omlouval se Risson Essir. „To bohužel nejde změnit. Ale obrazy přesto dokazují, že za bariérou je pevnina a že mezi deformovanými poli existuje reálný čas."

„Hm," poznamenal na to rozmrzele Michael Rhodan.

„A co bys ještě chtěl, Miku?" zeptal se Icho Tolot. „Dostal jsi důkaz, zeje tu pevnina, zřejmě je to ten Ostrov paradoxního času. A že jsou tam průchodné stezky reálného času, což je mnohem důležitější. To je přece pozitivní výsledek!"

Michael Rhodan se na Halut'ana přísně podíval, protože mu zasahoval do jeho, Torrikových záležitostí.

„Neplet' se do toho," řekl rezavým hlasem. „Nesnáším, když mi někdo podkopává autoritu. Víím nejlíp, jak mám se svými lidmi zacházet."

„To je sice hezké," ozval se Gucky, „ale s námi takhle mávat nebudeš."

Michael Rhodan se jen cynicky ušklíbl, jako by tím chtěl říct, že to se ještě uvidí.

„Mohl bys být aspoň k něčemu a telepaticky zapátrat, Gucky?" požádal. „Bylo by docela zajímavé zjistit, jestli jsou v téhle časové bublině nějaké myslící bytosti."

Gucky poslechl bez omlouvání, uznal, že je to rozumný nápad. Zaposlouchal se, ale nenacházel nic než prázdno.

„Zachytil jsem jen myšlenky tvých lidí, jinak nic," řekl nakonec. „Přinejmenším v oblastech reálného času tam není nic, co by myslelo. Do temporálních polí se bohužel

nedostanu."

„To není tvoje vina, Gucky," řekl Michael Rhodan, myslel to možná jako útěchu, ale z jeho úst to znělo jako výsměch. Obrátil se k vysílačce: „Rissone, letíme za vámi."

DANTON I nabral kurz, který mu ukázaly předešlé časonory, a brzy nato je i spatřili.

„Tím jsme ale vůbec ničeho nedosáhli," řekl Michael Rhodan. „Teď se musíme dostat přes vlastní temporální bariéru. - Rissone! Společně prorazíme bariéru. Na můj povel - vpřed!"

Pět časonorů vniklo současně do pole před nimi. Po krátké tmě se vynořili v časové bariéře.

Naskytl se jim týž obraz, jaký jim už zprostředkoval DANTON III, ale byl jasnější.

Pod nimi se táhla skalnatá rovina s mnoha příkrými vrcholy a puklinami. Terén asi dvě stě metrů před nimi ohraničovaly známé mračné útvary, u nichž se jednalo patrně o pole paradoxního času. Mezi nimi se svíjely úzké stezky ohraničené vzdouvajícími se stěnami temporálních polí. Vznikaly tak úzké strže, které dosahovaly výše stovek metrů a pak se ztrácely v mezních oblastech temporální bariéry. Byly ostatně dostatečně široké, aby jimi proletěl časonor.

Pole ustavičně měnila tvar i polohu, srážela se a zase odrážela od sebe. Byl to nekonečný pohyb sem a tam bez jediné přestávky.

„To je úchvatný pohled," konstatoval Julian Tifflor. „Podoba s měnícími se formacemi mračen je tak zarážející, že by jeden nevěřil, že se jedná o pole paradoxního času."

„Ono to ani není dokázané," ozval se Michael Rhodan. „Nechtěl bys to dokázat, Tiffe?"

Mezi chlapy by to mohl být nevinný žert, ale z Mikových úst to znělo jako hrozba.

„Radši ne," odpověděl rychle Julian Tifflor. „Jak chceš postupovat dál?"

Michael Rhodan mu neodpověděl. „Všem časonorům," obrátil se na své lidi. „Teď do toho jdeme na plno. Rozvinete se a prozkoumáte stezky reálného času mezi poli. Risson převezme koordinaci a vaše data mi bude utříděná předávat. Dosud nevíme, jak je ostrov velký. Očekávám od vás, že proniknete až na druhý konec. Pro předčasný návrat není omluvy. Jste nositeli mé naděje v úspěch mise." Tím skončil.

„Co se to z tebe stalo, Miku!" řekl zděšeně Tifflor. „Jak jim můžeš zakázat návrat? Co když se dostanou do slepé uličky a bude před nimi už jen paradoxní čas?"

„Prostě do něj vrazí a možná se vrátí s cennými daty," odvětil Michael Rhodan s bohorovným klidem.

„Tomu přece sám nevěříš," vyčetl mu Gucky. „Je to spíš jako ortel smrti."

Michael Rhodan se k němu otočil a pohlédl mu do očí.

„Chceš tím tedy říct, že průnik do pole paradoxního času se rovná jisté smrti?" zeptal se agresivně. „V tom případě se připrav na svůj konec, prcku. A jestli vy dva, Tiffe a Icho, máte stejný názor, pak se už teď rozlučte se životem. Protože až moji lidé udělají svou práci, nastane naše chvíle. Půjdeme stejnou cestou jako oni. Tomu se nevyhneme. Jsme tady, abychom našli Jii'Nevver. A žádná cena nám nesmí být příliš vysoká."

* * *

Michael Rhodan přistál na skalnatém podloží a byl připravený kdykoli odstartovat, kdyby se ukázalo nějaké nebezpečí.

Staří přátelé mu mohli ledacos vyčítat, ale byl vždy pánem situace. Klid zachoval i když došly první informace od Rissona Essira.

DANTON III, kterému velel Eltara-Geri, se zatím dostal nejdále - tři kilometry. Letěl širokým koridorem reálného času, který se v padesáti metrech nebezpečně zužoval, ale tak vysoko Raww nestoupal. Terén přecházel v bažiny, jen s minimum porostu a bez jakéhokoli

života.

Risson Essir to měl mnohem těžší. Vletěl do úzké průrvy, jejíž vrstvy se neustále vychylovaly, takže se musel ustavičně vyhýbat a postupoval jen s minimální rychlostí. Přesto však stačil ještě zpracovávat data a postupovat je DANTONU I. Navíc ještě hlásil části budov, které občas vyčnívaly z bočních polí. Náznaky výskytu tronium-azintu oproti tomu nehlásil.

DANTON IV s Mommer-Flirem se náhle ukázal nad místem, kde přistál DANTON I. Raww letěl nic netuše v kruhu. Když se Michael Rhodan rozzuřil, nazval ho pitomcem a vyhrožoval mu, že ho sestřelí, otočil se a vnikl do koridoru, kterým letěl i DANTON III, ale po dvou kilometrech odbočil do postranní strže.

Treggo-Rint s DANTONEM V byl na tom nejhůř. Nedostal se nijak daleko a spojení se přerušilo. Teprve mnohem později, když DANTON III měl za sebou již pět kilometrů, se Treggo-Rim ohlásil znovu. Došlo ke vzácnému případu, že se za ním spojila dvě pole a opět se rozdělila. Nyní měl DANTON V volnou cestu a přelétal zrovna asi sto metrů vysoký komplex budov s bizarními nástavbami. Michael Rhodan jim zakázal přistát a prozkoumat vnitřek.

„U nás se to nějak zužuje," hlásil naprosto překvapivě Eltara-Geri. DANTON III stačil urazit už deset kilometrů, ale pak se náhle dostal do turbulencí polí. Jako by tam docházelo k interakci různých temporálních sil. A DANTON III se mezi nimi proplétal jako mezi dvěma mlýnskými kameny - jak prohlásil Michael Rhodan. Analogie pokulhávala, protože pole časoměr nerozemílala, ale zřejmě byl jedním z temporálních příkopů pohlcen.

Poslední hlášení totiž znělo: „Řítíme se do rotující propasti..."

Michael Rhodan předstíral klid. Jako by se utěšoval tím, že mu k průzkumu zbývají ještě tři časoměry. Jenže netrvalo dlouho a měl už jen dva. Přestal se hlásit DANTON V.

Risson Essir a Mommer-Flir zato postupovali svižně vpřed a každý už měl za sebou přes třicet kilometrů. Tato vzdálenost však nesouhlasila s jejich vzdálením se od výchozího bodu. Ustavičně museli měnit kurz a uhýbat do bočních koridorů, protože v cestě jim bránila „temporální bouře", jak říkal Risson Essir situaci, když se dvě sousedící pole prudce střetla.

„Neměli bychom jim dát příkaz k návratu?" nadhodil Icho Tolot. „Tví lidé úkol splnili a dodali ti množství dat. Vženeš je ještě do záhuby."

„Dat mám hodně, to ano, ale ještě jich není dost," odvětil Michael Rhodan. „Mám takové nejasné tušení a potřebuji ještě jedno potvrzení, tedy více dat."

„A na své lidi nemyslíš?" vyčetl mu Julian Tifflor. „Třeba je budeme ještě potřebovat. Anebo když je ti lhostejný jejich život, myslí aspoň na časoměry. Ty budeme potřebovat bezpečně."

Michael Rhodan se opět soustředil na přicházející data. Když se spojení s DANTONEM II přerušilo, jen pokrčil rameny.

Spojil se přímo s DANTONEM IV a řekl: „Zbýl jsi jen ty, Mommer-Flire. V tebe vkládám veškeré své naděje. Už žádné úhybné manévry. Pokračuj koridorem, ve kterém jsi. Zvyš rychlost a snaž se dostat co nejdále. Nedej se ničím mást..."

Dál se nedostal, Icho Tolot se vecpal do kokpitu, popadl ho a vytáhl z křesla. Potom se naklonil nad mikrofon a řekl: „Nový rozkaz od Torrika. Okamžitě se vraťte! Rozkaz Mommer-Flirovi. Okamžitě obrátit!"

Ale DANTON IV držel kurz.

„Nebud' směšný, Icho," řekl Michael Rhodan. „Snad si nemyslíš, že tě Mommer-Flir poslechne. On..."

Ozval se varovný signál, který ohlašoval výpadek posledního časoměru.

„Své nejlepší lidi jsi vědomě poslal na smrt," prohlásil zděšeně Julian Tifflor. „Jak si to zodpovíš, Michaeli?"

„Klid," řekl Michael Rhodan a podíval se na ně. „A teď mě hezky poslouchajte, vy moralisti! Cena mých lidí se měří výlučně podle toho, jak jsou mi užiteční. Pomohli mi - nám

všem -, proto na ně budu vzpomínat v dobrém. Totéž platí pro mě a pro vás. Máme vysvobodit Jii'Nevver, nic víc. Klidně pro ni obětuji život. A váš rovněž. Už jste to konečně pochopili? Jii'Nevver má nejvyšší prioritu."

Jakoby bezbranně pohodil rukama a tiše, naléhavě uzavřel: „Přece cítíte a myslíte jako já. Jinak byste tady nebyli."

Následovalo dlouhé mlčení, které přerušil až Gucky: „Svým způsobem máš pravdu. Když se do sebe zaposlouchám, slyším, že nemohu jinak, než dát vše za Jii'Nevver - všechno. Ale nedokázal bych jít přes mrtvoly."

„Hrajeme si se slovíčky," mávl Michael Rhodan rukou. Tím to pro něj končilo. „Víte, co nás teď čeká," pokračoval. „Musíme dál cestou, kterou nám ukázali moji chrononauti."

„A jak víš, že je to ta správná cesta?" zeptal se Gucky. „V tomhle temporálním chaosu se nelze podle ničeho orientovat."

„Ukážu vám něco, co vás přesvědčí."

7.

Tolot a temporální výhybka

Michael Rhodan si sedl do křesla a zapnul hlavní obrazovku. Dal zadání a ukázala se jednoduchá grafika. Vypadala jako dílek dortu potažený sítí nepravidelných čar. Podélné čáry se uprostřed spojovaly. „Dortík" měl na okrajích zelené čáry, které ke středu přecházely do červená.

„Tuhle grafiku jsem udělal podle dat, co mi posílali," vysvětloval. „Program byl napsán už před rokem, mohli jsme ho ale použít až teď. I proto jsem po celá ta léta podnikal výpady do jiných časových poměrů. Zelené čáry jsou přesně vyměřené koridory, červené pouze předpokládané. I když další průběh koridorů reálného času neznáme přesně, směr, kterým ubíhají, souhlasí. Co nám graf říká?"

„Že všechny podélné koridory se sbíhají do společného středu," řekl Gucky.

„Přesně tak," souhlasil Michael Rhodan. „Můžeme to však vidět i opačně - že vše vychází ze společného středu. Nemyslím tím ani tak koridory, ty mají jen sekundární význam, ale především pole paradoxního času. A to opět znamená, že časové torpédo se může vyskytovat vlastně jen v tomto středu, v němž se vše sbíhá - z nějž vše vychází."

„To zní docela rozumně," souhlasil Icho Tolot. „Ale dostat se až tam, to je cesta plná neznámých nebezpečí. Tvoji lidé prohlédli jen kousek a ani o tom nemáme žádné platné hodnoty, protože všechno podléhá ustavičným změnám."

Michael Rhodan k němu slavnostně vzhlédl.

„Ty s tvými dvěma mozky, ty, který vždy jednáš podle svého rozumu," řekl pak pomalu, „zeptej se sám sebe, zda se dokážeš bránit těm nejnějnějším citům, jež ti velí, že se nemáš pro Jii'Nevver obávat žádného rizika."

Icho Tolot předstíral, že se zamyslel, pak řekl: „Myšlenky, jež mě ovládají, bych sice neoznačil za své nejnějnější pocity, ale poslechnout je musím."

Gucky a Julian Tífflor na to neřekli nic, ale bylo na nich vidět, že jim Halut'an promluvil z duše.

„V tom případě se do toho dáme," prohlásil Michael Rhodan skoro rozjařeně.

Nastartoval a vletěl do širokého koridoru, který použil i Eltara-Geri s DANTONEM III. Tento koridor umožňoval kilometr rychlého postupu, ale přinášel později neznámé záludnosti, jež se staly DANTONU III nakonec osudnými. To však Michael Rhodan věděl, takže mohl příslušně reagovat a v případě nutnosti zvolit jinou trasu.

Icho Tolot se odebral do místnosti pro mužstvo, otevřel východ a hleděl zamyšleně na mihající se čáry oskulačního času. Jakoby z dálavy slyšel Rhodanův monotónní, nekonečný monolog, který občas přerušilo Guckyho pípání nebo Tífflorův tenor.

Nerozuměl, co si říkají. Ani je neposlouchal.

„Hej, Icho," zaslechl náhle vedle sebe Guckyho. „Co tu teskníš?"

„Přemýšlím, takže se ti můžu věnovat jenom běžným mozkiem, prcku," omlouval se Haluťan.

„Chceš tím jako říct, že vycházíš vstříc mé skromné inteligenci?" předstíral Gucky uraženého, ale hned zvažněl, když si všiml, že Tolot není naložený na žerty. „Má to tvoje myšlení něco společného se situací? Děláš si starosti?"

„Vlastně ne, i když by byly na místě. Pokouším se představit si, co nás čeká v paradoxním čase. Jenže nemám dostatečné znalosti - anebo se mi nedostává fantazie -, abych si ujasnil důsledky."

„Paradoxní čas znamená časové paradoxy, takže možné je úplně všechno," řekl Gucky. „Třeba se změníš v pubertálního Haluťana a možná to půjde ještě dál do minulosti..."

Gucky si vzdychl a zmlkl. Icho Tolot opravdu neměl na žerty náladu. Z kokpitu se ozvaly hlasy, otočil se.

I Icho Tolota vytrhly z myšlenek.

„Musíš snížit rychlost, Miku!" slyšeli Juliana Tifflora. „Tudy to nejde!"

„Někud se do centra dostat musíme," opáčil Michael Rhodan. „A já tu cestu najdu. A když ne... Prostě se tam dostat musíme a hotovo!"

„Nějaký problém?" otázal se Gucky.

„Mike chce prorazit hlavou zeď. Pořád se dostáváme do slepých uliček. Do centra prostě žádná cesta reálným časem nevede."

Icho Tolot se posadil a vystrčil nohy ven. Všema rukama se vzepřel v otvoru, byl uvolněný, a přesto připravený na všechno.

Časonor dělal prudké pohyby, málem škrtal o mračna oskulačního času. Icho Tolot se už připravoval na paradoxní čas. Michael Rhodan však vždy vymanévroval z nebezpečí.

„Možná bychom si měli udělat přestávku a v klidu zvážít další postup," nadhodil Gucky.

„Plkání je zbabělost!" zvolal Michael Rhodan. „My musíme jednat!"

„Miku, Gucky má pravdu," řekl smířlivě Julian Tifflor. „Musíme se poradit a vymyslet plán jak dál. Před námi je jediné veliké pole. Než do něj vletíme, musíme... Miku, co to děláš?"

Časonor prudce zrychlil a prorazil mlžný oskulační štít. Když se mlha opět protrhla, Icho Tolot hleděl do temné krajiny bizarních technických konstrukcí. Haluťan měl dojem, jako by letěli nad střechou uzavřené stavby s množstvím nástaveb, věží a antén, které se tyčily vysoko, až k samé hranici oskulačního času. K tomu tam byly šachty všech možných rozměrů, jež zřejmě vedly hluboko do nitra planety. Střecha byla navíc zvlněná hlubokými údolími a vysokými vrchy. A to vše protkávala svítící vlákna howalgonia.

Gucky a Tifflor v kokpitu ostře protestovali, ale bývalý Svobodný obchodník se jen smál, takový smích slyšel Icho Tolot jen zřídka.

„Tohle je jediná cesta k Jii´Nevver!" řval Mike rozjařeně.

Icho Tolot se lekl, když se před nimi ukázal další Časonor, duplikát DANTONU I. Bylo to podobné jako při buněčném dělení. DANTON I se rozdělil a zrodil dvojníka. Na chvíli došlo k Dopplerovu efektu, potom se dvojník odpojil a byl naprosto samostatný.

Nebylo pochyb o tom, že u druhého časonoru, který letěl nyní vysokou rychlostí a vzdaloval se jím, se jedná o zrcadlový obraz DANTONU I - protože Icho Tolot viděl sám sebe, jak sedí ve vstupu a komíhá venku nohama.

Vzal to statečně. Tohle je přece paradoxní čas a v něm je možné všechno. Se zájmem sledoval let druhého DANTONU I a viděl, jak najednou prudce stoupá, naráží do jedné nástavby a vybuchuje.

Icho Tolot byl hned na nohou a hnal se do kokpitu. „Všichni ven! Časonor se každou

chvíli roztrhání! Já to viděl!"

Popadl Guckyho. „Vyskoč, prcku, dokud je čas!"

Gucky zřejmě vycítil jeho paniku, protože se mu vytrhl - prostě teleportoval.

Icho Tolot se řítí dál.

„Ven!" řval na Tifflora a Rhodana.

Pozemšťané však na něj jenom nechápavě civěli, neschopni jakékoli reakce. Icho Tolot je popadl, vlekl k východu a vyhodil je. Potom vyskočil za nimi.

Příliš pozdě si uvědomil, že nemá SERUN a jeho chrononautský skafandr je bez antigravu. Jednal poněkud zbrkle. Musí tedy změnit složení organismu, aby se nezranil při dopadu o střechu. Naposledy se podíval nahoru a viděl, jak se DANTON I zasmíval.

Icho Tolot se zkameněl a hned nato jako balvan dopadl na střechu té nekonečné stavby. Okamžitě se zase změnil do přirozeného stavu. Zabořil se až po paže. Slyšel jakýsi výbuch. Dvěma ze tří očí viděl, jak časoměr o pár set metrů dál na střeše vzplál.

Přesně jako ten dvojník. Bylo po všem a on se musel ptát, jestli tuhle katastrofu vlastně nevyprovokoval sám svou panickou reakcí. Dělal si výčitky, že nejednal podle rozumu, ale ryze emocionálně.

Zabránil by tím skutečně zřícení? Vždyť na vlastní oči viděl, že k tomu dojde... Ale na druhou stranu bylo rovněž možné, že se událost, kterou prve zažil, nemusela nutně opakovat. Nikdy se nedozví, co by se bylo stalo, kdyby...

Přestal uvažovat o dalších pravděpodobných možnostech. Bylo nad slunce jasnější, že jim paradoxní čas přichystá ještě pár nepříjemných překvapení.

* * *

Icho Tolot se vzepřel a vylezl z díry. Prohledával střechu, hledal přátele, ale nenacházel je. Volal, ale vracela se mu jen ozvěna. Ani na rádiové signály nedostával odpověď.

Zapnul plánovací mozek a zvažoval následující kroky. Vše nasvědčovalo tomu, že v tomhle obrovském centrálním temporálním poli působí různé temporální a dimenzionální mechanismy.

První se prokázalo tím, že se ukázal dvojník DANTONU I. Realita a možná budoucnost probíhaly vedle sebe a nakonec se propojily v konečném, nezvratném faktu, když obě šly cestou zkázy.

Dimenzionální komponenty byly pravděpodobně účinné, když Gucky, nekontrolovanou teleportací, Julian Tifflor a Michael Rhodan, Tolotovou iniciativou, opustili časoměr a byli rozváti na všechny strany. Bylo docela možné, že podobně jako při trasmiterovém efektu, se materializovali desítky kilometrů od sebe.

Nemělo smysl je hledat, bylo by to jen plýtvání časem. Rozumnější a logičtější bude dojít na místo, jež je jejich společným cílem, a kde je tudíž největší pravděpodobnost, že se opět sejdou.

Halut'an zamířil směrem, o němž věděl, že se tam nachází centrum. Před sebou měl střechu s vlnami, nástavbami a anténami, věžemi a šachtami. Když k jedné z těch šachet došel a nahlédl do ní, spatřil hluboko dole podivné sochy na plošině, která byla rozdělena do čtverců: jako šachovnice s figurami v životní velikosti!

Čtverce se od sebe nelišily barvou nebo materiálem, ale dojmem hloubky: některé působily ploše, přímo dvourozměrně, jiné byly vícevrstvé a tím plastické. Stejně tak tomu bylo s figurami, jejichž skutečné vlastnosti byly v neviditelné, skryté v čase a prostoru.

Zatímco tak hleděl do šachty, pocítil, jak se ho pokouší zmocnit stále sílící vír. Nebránil se mu, protože ani halutské síly by na něj nestačily. A tak se podvolil, byl stažen do hloubky a najednou stál na plošině s mnoha čtverci, obklopen sochami, z nichž žádná nebyla

menší než on. Kdykoli na nějakou figuru pohlédl, měl pocit, že změnila podobu.

V pozadí se táhl oblouk stěny, jež byla částečně protkaná pavučinou howalgonia, částečně ale roztržštěna podivnými odrazy a zkresleními. Jednalo se patrně o efekty vyvolané temporálními vlivy a posuny dimenzí.

Icho Tolot si všiml změn na jedné soše. Ke změnám zatím docházelo vždy, když věnoval pozornost jiným věcem, ale tahle se měnila, i když na ni neustále hleděl.

Doslova se rozplynula a změnila v jinou postavu, jako by se skládala z perlivé kapaliny. Když k němu majestátně klouzala, zdálo se mu, že se pohybuje podle nějakých vln.

Blížil se k té fascinující pseudobytosti jako v hypnóze. Cítil v té chvíli, že se s ním chce spojit, že své naplnění vidí ve spojení, v objetí s ním. Toto přání přecházelo - ne, jen zvolna klouzalo - na něj, cítil, jak se i jeho zmocňuje touha po spojení.

Ale teprve, když na zkoušku odpojil plánovací mozek, byly impulsy, které se na něj řítily, tak mocné, že se jim nedokázal bránit.

Obejmi mě a spi, sugerovalo mu cosi. *Oddej se mně a mým snům a vše ustoupí věčnému blahu.*

Vzpíral se cizímu vlivu a setřásl jej. Nastoupil plánovací mozek a iluze o podivném spojení vyhasla. Když skulptura, jež se vlnila jako rtuť, k němu dospěla, vrazil do ní vší svou silou a ona se bez jakéhokoli odporu roztržštila.

A stále slyšel jakoby z nesmírné dálky cizí impulsy: *Spi a vejdi do mých snů.*

Byla to Jii'Nevver, již nazvali Snílka z Puydoru?

Výraz Snílka z Puydoru Icho Tolot nikdy předtím neslyšel - napadl jej právě v tomto okamžiku.

8.

Gucky a ďábelský kruh

Když Gucky teleportoval z Tolotova objetí, neměl podle čeho se orientovat. A tak skočil prostě jen tak nazdařbůh a materializoval přímo mezi ty podivné šachové figurky.

Všechny měly zhruba jeho velikost, ale žádná se ani vzdáleně nepodobala Iltovi. Jedna připomínala tajícího sněhuláka, jiná vypadala jako příliš tlustá vývrtka a třetí zase jako stlačený rám harfy.

Během teleportace vnímal cosi jako tah, který jako by ho přemísťoval na nějakou určitou časoprostorovou souřadnici.

To jsem hracím míčem nějaké cizí moci? pomyslel si.

Tak úplně tomu jistě nebylo. Nebyl nucen, pouze naváděn. Myšobovi bylo však už jasné, že musí něčím projít a teprve pak může sám zamířit ke zvolenému cíli. Bylo tomu tak a nelíbilo se mu to. Na druhou stranu si říkal, že je ještě dobré, když může v paradoxním čase používat paranormální schopnosti.

Rozhlédl se a měl pocit, že se figurky nějak změnilly. Sněhulák jako by lehce regeneroval, vývrtka měla o závit méně a harfě vyrostlo cosi jako drápy.

Druhy nikde neviděl. Nasadil telepatii a pátral po myšlenkách. Měl sice okamžitě kontakt, ale ony myšlenky nepatřily žádnému z jeho přátel. Přicházely zcela jednoznačně z nějaké cizí myslí, ale byly srozumitelné.

Pojď ke mně a spoj se se mnou, vábily jej. Spojit se v jedno se mnou bude pro tebe absolutní zážitek.

„To by se ti tak líbilo, co?“ řekl nahlas. „Ať jsi, kdo jsi, nenechám se tahat za nos.“

Podářilo se mu určit směr, odkud myšlenka vycházela. Byl to ten prve ještě bezhlavý sněhulák, ale už se zase měnil a teď dost připomínal Ilta: narostl mu ocas, i uši a čumák souhlasily. A ten „Ilta“ teď k němu pomalu a plíživě přicházel na dvou nohách, na nichž rašila srst.

Najdi nejvyšší naplnění ve spojení se mnou, vábil ho.

Guckymu se na těch myšlenkách něco nezdálo. Jejich obsah sice nebyl zkreslený nebo nějak abstraktní, ale stejně měl pocit, že vycházejí z chorého ducha. Bylo to zřejmě tím podivným podtónem, jako by někdo nastudoval určitý sled hlásek, přičemž neznal jejich význam. Když se postava změnila v jeho dvojníka a byla od něj už jen sotva dva kroky, Gucky teleportoval.

Za cíl si vybral bod o pět set metrů dál, jižně za oválem stěny, která obepínala šachovnici.

Když se materializoval v novém prostředí, nedokázal říct, zda se dostal přesně na ty souřadnice, kam chtěl. Ale aspoň už nevnímal žádné cizí vlivy.

Nacházel se v jakési budově, na dlouhé chodbě, jež běžela přímo, a jejíhož konce přesto nedohlédl, protože se po necelých 150 metrech ztrácela v difúzním světle. Světelné poměry byly ostatně podobné jako venku - bylo tu přitímí, v němž se obrysy rozplývaly již po několika metrech. Žádné zdroje světla nebyly patrné.

Po obou stranách chodby byly každých pár metrů výklenky. Gucky opatrně k jednomu přistoupil, protože se z něj ozývaly monotónní zvuky. Pro jistotu odjistil kombimet.

Když nahlédl za roh, spatřil část podivného stroje, který skládal nějaké díly. Vlastně přidával díly na fragment, který z jednoho otvoru vyjel na běžícím pásu. Doplněný o díly zmizel v protějším otvoru.

Došel k dalšímu oblouku a viděl opět kus běžícího pásu, na němž se ukázal onen předchozí díl, ale měl už další část. Něco se tu skládalo. Zatím se ještě nedalo odhadnout, jak má hotová věc vypadat. Sestávala zatím jen z několika dílů, z tyče s několika klouby.

Gucky už nenahlížel do každého oblouku, zajímal ho konečný produkt. Minul takových dvacet oblouků, když zjistil, že se výrobek blíží dokončení. Technické vnitřnosti se skrývaly pod pružným stříbřitým materiálem a byly v korpusu vysokém přes dva metry.

Na tomto úseku se testovala pohyblivost korpusu a Gucky konstatoval, že se dokáže majestátně vlnit. Očekával, že k tomu přibudou ještě nějaké údy a že dříve či později z toho vznikne robot.

Ale už z následujícího oblouku se vynesl stejný korpus a svíjel se jako had.

„Hej, počkej, brácho!“ křikl za ním a translátor to převáděl do kunia. „Udělej si pro mě chvilku čas. Chtěl bych si s tebou trošku popovídat. Mimo jiné i o Jii’Nevver.“

Robot zpočátku nereagoval. Teprve, když padlo jméno Jii’Nevver, náhle zastavil, ale vlnil se dál. Vydával ze sebe zvuky, které se sice podobaly kuniu, ale translátor nevěděl, co si s nimi počít.

„Aha, rozumím, brácho, mluvíš pradávným kuniem,“ pravil vědoucne Gucky. „Ale zdá se, že Jii’Nevver ti něco říká.“

Robot zase vychrtil cosi nesrozumitelného. Tentokrát však byl Gucky pozornější a zaslechl v té patlanině třikrát cosi jako Jii’Nevver. Ale nebylo mu to nic platné. Když se na ni zeptal znovu, robot pokračoval v cestě. A nezastavil se, i když za ním Gucky několikrát křičel jméno Jii’Nevver.

Vyrazil za robotem a pokoušel se ho telepaticky podchytit. Jenže robot neměl k podpoře myšlenkových procesů nic biologického, a nevysílal tedy ani myšlenkové impulsy.

Robot vletěl do jednoho oblouku. Když ho chtěl Gucky následovat, zděšeně uskočil. Spatřil před sebou hotové monstrum - stroj s četnými údy a s těmi nejpodivnějšími nástroji. Strojní monstrum si robota chytilo a znalecky jej rozebíralo. Jednotlivé díly vsouvalo do různých otvorů - jimiž pravděpodobně opět doputovaly k výrobnímu stroji a celý proces začínal od začátku.

„To je nějaký šílený koloběh,“ poznamenal nahlas Gucky.

Vstup do mé konejšivé kolébky, oslovil jej opět telepaticky hlas. Musíš si odpočinout, spát. Spi a nech si o mně zdát. Mé sny tě učiní šťastným a neporazitelným...

Impulsy vycházely ze stejného chorého ducha, který ho už jednou kontaktoval prostřednictvím pseudomyšoba.

Gucky rychle odteleportoval, bylo mu úplně jedno kam.

* * *

Gucky se dostal pár set metrů od továrny na roboty. Nyní se nějak musel spojit s přáteli, aby mohli společně jednat. Sám dost dobře nevěděl, jak pokračovat dál.

Nacházel se ve velké, kotlovité, zřejmě podzemní místnosti, mohlo se jednat o strojovnu nebo elektrárnu. Kotel byl široký 50 metrů a vysoký 80 metrů a uprostřed se vznášel narudle svítící kužel s průměrem dobrých dvacet metrů. Od kuželu se ke stěnám kotle táhl bezpočet howalgoniových vedení různé síly a v nepravidelných intervalech probíhala všelijakými geometrickými tělesy.

Ilt se mezi tím vším vznášel a dával si pozor, aby se nedotkl howalgonia. Třebaže jeho situace byla dost ošemetná, cítil se svým způsobem v bezpečí. Znovu se zkusil spojit s přáteli.

Na okamžik měl kontakt s Julianem Tifflorem. Měl dojem, že Tiff se zoufale snaží zdolat jakési schody. Ale než se na něj stačil pořádně soustředit, vmíchaly se opět impulsy onoho chorobného ducha.

Bláhový, proč přede mnou utíkáš? Jen v mých snech najdeš to nejvyšší naplnění! Má říše obepíná celou galaxii. Zde můžeš se mnou růst a nabývat na moci.

Tentokrát zachoval klid. Požádal pikosyn o směr k centrální oblasti a udělal pak více než dvoukilometrový skok.

Ocitl se v zahradě, jejíž stromy, keře a květiny nebyly vyrostlé, ale úžasná díla ze skla a krystalů. Byly napůl průhledné, prosvítala jimi vlákenka howalgonia.

Napjatě čekal, co se bude dít, aby se včas přemístil. Ale nedělo se nic. Byl klid, jen listy a květy tiše cinkaly, jak se o sebe otíraly.

Zatím se nepokoušel spojit s přáteli, protože by tím na sebe upozornil onu cizí sílu. Podle něj to byla Jii'Nevver. Z obsahu telepatických výzev se dalo vyvodit ledacos zajímavého. *Jii'Nevver zřejmě kdysi ovládala celý Puydor. Snílka z Puydoru*, náhle blesklo Iltovi hlavou. Avšak informace nepřišla zvenčí, třeba sugestivními impulsy Jii'Nevver, ale vyžrála přímo v něm, jako by ji nosil v sobě a teprve teď mu dospěla do vědomí: Jii'Nevver je Snílka z Puydoru!

Že by mu tu informaci předal infobox, který byl vlastně určen pro ni? Gucky tuto úvahu zatím odložil a rekonstruoval pravděpodobný osud Snílky z Puydoru.

Na vrcholu její moci Curayo zasáhlo časové torpédo. Od té doby byla Jii'Nevver vězněna v temporálním vězení. Avšak sen o moci a vlivu snila dál, sama se stále více zaplétala do ustavičně se opakujícího ďábelského kruhu. Jii'Nevver se otáčela v kruhu jako zvíře, jež se honí za svým ocasem.

Do tohoto obrazu se hodili roboti, kteří sloužili jen k tomu, aby byli po složení rozebráni a vznikli znovu. Jakoby symbol Jii'Nevverina osudu.

Její mysl musela být nyní už tak pomatená, že ani neregistrovala, jak malý je svět, v němž žije.

Myšobovi bylo Snílky líto. Již tisíce let snila svůj životní sen v časovém vězení, zatímco v galaxii už dávno upadla v zapomnění.

Gucky sebou trhl, protože mezi křišťálovými útvary spatřil jakýsi pohyb. Ukryl se za jeden keř. Krátce nato se ukázala postavička v SERUNU. Přes průzor byla jasně vidět Iltí hlava a blýskající se řezák. Ten Ilt měl jeho podobu.

Jenom ne zase tyhle starý finty, pomyslel si. Na to přece už nikdo neskočí!

Jeho dvojník si lehl pod strom a listy se melodicky rozezněly.

Gucky vyšel z úkrytu a opatrně se přibližoval. Když k němu došel, popadl ho za

ramena a zacloumal jím.

„Sportovče, vstávej!“ křikl na něj a zalomcoval s ním ještě víc. „Nesmíš usnout, jinak vejdeš do Jii’Nevverina snového pole.“

Ale druhý Gucky se nepohnul, podle blaženého výrazu bylo jasné, že je už hodně daleko, kdesi, kde ho již Guckyho varování nedostihnou.

Ted’ se Guckyho zmocnila panika. Neměl tušení, v jakém vztahu je ke svému dvojníku a do jaké míry jsou jejich osudy spjaty. A jestliže jsou, pak je možné, že se i jeho zmocní podobná ospalost...

Zoufale se snažil svléknout dvojníka ze SERUNU. Sám nechápal, proč to dělá, byl to jen akt zoufalství. SERUN však byl tak zajištěný, že by se ho nedokázal zbavit ani jeho majitel.

Jak se tak zabýval dvojníkem, vnímal stále větší únavu. Cítil, jak jde na něj ospalost, klížily se mu oči.

Vejdí do mé říše a poznej neomezenou moc mých snů...

Už neměl sílu, aby se těm sugescím bránil. V posledním zoufalství namířil na spáče kombimet. Ale nedokázal stisknout spoušť. Připadalo mu to jako sebevražda.

Přece nezabije sám sebe!

Vzchopil se a teleportoval. Na okamžik se cítil v bezpečí. Jenže pak zjistil, že spící dvojník ho následoval. Byli propojeni, jakoby spojeni neviditelným řetězem. Gucky se od svého dvojníka odlišoval už jen bdělým stavem. Ale i zde se rozdíl postupně stíraly.

Znovu odteleportoval. A zas a pořád dál. Dvojčete se nezbavil. Ilt měnil tak často stanoviště, až ho opustily síly a zůstal vyčerpaně ležet na nějakém kovovém podkladu. Zavřel oči a nastoupila úleva.

V té chvíli si myslel, že nad sebou slyší pětirozměrné kmity howalgonia. A nějak vnímal dvojníkovu objetí a spojili se v jedno.

Snil podivný sen, v němž se vyskytoval i Julian Tifflor. Pozemšťan se pokoušel vystoupit po schodech, jejichž hladké stupně byly vyšší než on.

9.

Tifflor na schodišti času

Útěk před podivnými sochami a jejich sugescí zavedl Juliana Tifflora do obrovské haly s mnoha chodbami. Protože ho impulsy pronásledovaly až sem, dlouho neuvažoval a vešel do nejbližší chodby, která po několika krocích přecházela ve schodiště.

Ustavičně se pokoušel spojit s přáteli. Ale marně. Možná to bylo pětirozměrnými kmity howalgonia anebo různými temporálními vlivy anebo obojím dohromady.

Pojď ke mně. Dovol mým snům, aby se staly tvým životem...

Tak a podobně se mu impulsy draly do mysli. Antigravem stoupal po schodišti.

A tu z plna hrdla zařval: „Jsi Jii’Nevver, já to vím! Poslouchej, co ti chci říct! Nemáš nás obšťastňovat svými sny. My tě z nich musíme probudit, aby ses opět vrátila do skutečného života. Podléháš sebeklamu. Jsi zajatkyní svých snů.“

Ale Jii’Nevver ho zřejmě neposlouchala, neboť mu i nadále vysílala impulsy, jež ho měly uklébat a uspat.

V mé veliké říši je dost místa pro všechny, pro silné i slabé, pro chytré i prosté...

„Tvá říše není o nic větší než tento ostrov, Jii’Nevver!“ vysmíval se jí. „Jen tvé sny jsou veliké, ale nejsou nic víc než obrovská mýdlová bublina.“

Dospěl k odpočívadlu s třemi odbočkami. Vybral si prostřední a brzy se dostal k točitému schodišti, jež vedlo tak úzkou šachtou, že musel vypnout antigrav a pokračovat pěšky. Po nekonečně dlouhém výstupu schodiště náhle prudce zabočilo a pokračovalo vodorovně. Tifflor se nechtěl vracet, a proto se točitém schodištěm probíjel horizontálně.

Ale sotva vstoupil na první stupeň, gravitace přeskočila a schody vedly opět kolmo vzhůru.

Spi a sni...

Snažil se telepatický hlas nevnímat, ale únavu vnímat musel. Cítil se malátný a vyřízený. Ona krátká přestávka v čásonoru na regeneraci sil v žádném případě nestačila. Buněčný aktivátor mu sice dával nadlidskou výdrž, ale zdálo se, že tady ztrácí na účinnosti. Hranice zátěže byly překročeny.

Jak krásné by bylo natáhnout se na ty schody a odpočívat! Ale telepatický hlas ho probral a hnal dál. *Kdybych si teď chtěl odpočinout, okamžitě usnu*, uvědomoval si jasně.

Jaká to ironie osudu, že ta, které chtějí pomoci, pro niž riskují život, zrovna tato bytost se ze všech sil snaží jim v tom zabránit.

Z úzkého, točitého tunelu s tisíci úzkými schůdky vyšel na jakousi plošinu a úlevně se protáhl. Když se však podíval dolů, dostal závrať. Hleděl na širokou změť schodišť.

Byla pod ním, před ním i nad ním. Všude jen všemožná schodiště. Široká a úzká, přímá i točitá, klikatá i vpletená do sebe jako dvojité šroubovice, vedla napravo i nalevo - vlastně všemi myslitelnými směry a některá byla dokonce vzhůru nohama. Vše bylo naprosto zmateně propleteno bez ohledu na zákony gravitace.

Tifflor se rychle otočil a letmo pomyslel na to, že by se snad měl vrátit. Ale schodiště se ztratilo a za sebou viděl tutéž změť propletených a propojených schodišť.

K tomu se ozývalo Jii'Nevveřino vábení. Zpěv ho stále více oslaboval. Vpravo vedlo šikmo vzhůru průhledné schodiště, ale po několika desítkách metrů se schody obracely na hlavu a vedly po střeše směrem, odkud vycházely.

Udělal pokus. Vystoupil po schodišti. Když dospěl k jeho domnělému konci, kde schody zdánlivě pokračovaly po stropě, mohl jít dál bez přerušení. Neboť co bylo nahoře, bylo opět dole, celé schodiště se převrátilo o sto osmdesát stupňů.

„To je k zešílení!" zaúpěl.

Odhodlaně skočil ze schodů do „hloubky", jež byla ještě před chvílí výškou. Antigra naběhl a držel ho. Bylo příjemné plynout zdánlivě bez tíže v labyrintu schodišť. Gravitační pole jej kolébala. Mohl tak chvilku relaxovat...

Ale jen tak dlouho, dokud opět nezaslechl vábení. Bylo by skutečně prosté se oddat a na vše zapomenout. Ale vůle splnit poslání byla silnější.

Najednou měl pocit, jako by někde mezi těmi schodišti spatřil humanoidní postavu. Ihned se mu však ztratila z očí. Považoval to za optický klam, přesto však zapnul vysílačku.

„Jsi to ty, Miku?" křikl vzrušeně do mikrofonu. „Tady Julian Tifflor. Namlouval jsem si, že vidím lidskou postavu. Miku, jestli tady někde jsi, ozvi se." Při tom prudce mával rukama, aby na sebe upozornil. A spatřil onu postavu znovu. Stála na jednom odpočívadle a mávala na něj.

„Už jdu, Miku," řekl.

Chtěl vystoupit, ale stal se hříčkou gravitačních polí působících ze všech stran. Zamířil tedy k prvnímu schodišti a nechal se lapit jeho gravitací.

„Jdu, Miku," opakoval a mával na vzdálenou postavu.

* * *

Telepatická vábení byla zapomenuta, už na něj nepůsobila. Měl před očima jediný cíl. Nebylo však zas tak jednoduché jej zaměřit. Schody nevedly vždy žádoucím směrem. Musel jít mnoha oklikami a Miku ztratil - určitě to musel být Mike, protože existence jiného člověka v tomto paradoxním čase byla nepravděpodobná.

Obzvláštní potíže mu dělalo, když musel přejít na schodiště vedoucí přes strop a tím se vše převrátilo. Pak se musel znovu zorientovat.

Ale Mike byl dost chytrý na to, aby si uvědomil jeho problémy a neměnil stanoviště. To celou věc poněkud usnadňovalo. Ale i tak se k synu Perryho Rhodana jen stěží přibližoval. Vypadalo to, jako by se schodiště ustavičně přetvářela a vzdalovala ho od Mika.

Julian Tifflor se nevzdával. Zarputile se probíjel dál a ustavičně si dával pozor, aby nevstoupil na špatné schodiště. Neponechával nic náhodě, pomáhal si pikosynem, který mu propočítával nejkratší cestu k Mikovi. Jenže už po několika málo krocích musel všechno přepočítávat.

Navzdory tomu trvalo neskutečně dlouho, než urazil tři čtvrtiny cesty. Měl hlad, ale našťásti se na kosmické stanici dostatečně zásobili, takže SERUN zatím nemusel recyklovat.

Brzy už rozeznával detaily na Mikově SERUNU. Konstatoval, že Mike je neozbrojený. Stál tam s nataženou rukou, jako by mu pomáhal, aby se k němu dostal rychleji.

„Dokážu to,“ říkal si Tifflor, třebaže se stěží držel na nohou.

Pikosyn ho ustavičně upozorňoval na znepokojivý fyzický stav. Tifflor však zaťal zuby a probíjel se k Mikovi.

Docházelo však ke zvrátům, které ho přiváděly málem k šílenství. Nezřídka se stalo, že vstoupil na schodiště, které vedlo zdánlivě přímo k Mikovi. Ale při každém kroku byla Mikova postava průhlednější, až nakonec zmizela.

Když se to stalo poprvé, Tifflor skoro zpanikařil. Ale když po schodišti scházel zpět, byl Mike zase tělesnější. Kdykoli se mu pak stalo něco podobného, prostě se otočil a dostal se opět na stejnou časovou stopu jako Mike.

I kdyby to bylo to jediné, co se ve svém životě ještě udělám, říkal si ustavičně, musím splnit svůj úkol, musím.

Ve zcela ojedinělých chvílích odpočinku přemýšlel o své situaci. Uvědomoval si, že se změnil, že je plný puzení, které si nedokáže vysvětlit. Zhltnl nějaký koncentrát a s leskem v očích šel dál.

„Nedovolím, aby sis dál takhle ničil tělo,“ varoval ho pikosyn.

Počítač udával datum 22. března 1290 NGL. Podle něj uběhl od odchodu z Kinoarasu už měsíc. A již tři dny bloudil těmito schodišti.

„Nebudeš mi poroučet, Piko,“ blekotal Tifflor.

„Protože jsem toho názoru, že každé další přehnané úsilí tě zabije, mohu klidně...“

Tifflor pikosyn jednoduše vypnul a s ním i všechny systémy zajišťující přežití. Nemohl připustit, aby ho pikosyn uvedl do ozdravného spánku, zvláště když hrozí sny Jii'Nevver - a už vůbec ne tak krátce před cílem.

Když zvedl hlavu, spatřil kousek nad sebou stát Mika, který mu i nadále - nebo opět? - podával ruku. Ještě patnáct schodů a bude u něj a konečně se dostane z bludiště.

Už jen deset schodů...

Zvedl hlavu a viděl přes průzor Mikův obličej. Ale něco nesouhlasilo. Byl příliš tmavý a měl nehezke skvrny. *To je fuk, už jen pár schodů...*

Když měl před očima špičky jeho bot, sebral všechnu sílu, aby se znovu dostal na nohy. Dokázal to. Ale když sahal po Mikově ruce, zmocnila se ho závrať. Padl mimo Mika a v pádu se otočil na stranu.

Při tom hleděl přímo na Mikova záda a spatřil v nich začernalou ránu.

To bylo poslední, co vnímal. Potom se ho zmocnily krásné sny a daly mu na ten strašlivý pohled zapomenout.

10.

Mike versus Roi

Michael Rhodan se hněval. Hněval se na ty, kdo Jii'Nevver takhle potupili. Jii'Nevver nemohl nic vyčítat, byla pouze oběť.

I on vnímal její zoufalá volání, jimiž ho chtěla vtáhnout do svého světa snů. A to v něm vyvolávalo ještě větší zlobu. Na rozdíl od přátel se jí nepokoušel uniknout, ale postavil se snům. Otevřel jí svého ducha, aby jí tak nastavil zrcadlo a ukázal, co zoufalého z ní udělali.

A Jii'Nevver mu naslouchala. Mike to poznal podle toho, že od něj stále udržovala uctivý odstup, jako by se bála nešetrně otevřených myšlenek. Jako by si nechtěla připustit, že je zajatkyň světa svých snů a že se pohybuje v ďábelském kruhu - jako had, který se kouše do vlastního ocasu a pomalu požírá sám sebe.

Na druhou stranu v ní vzbudil zvědavost. Znovu a znovu na něj útočila, pokoušela se ho přinutit ke spánku a zděšeně ustupovala, když narazila na myšlenky, jež demaskovaly celý její iluzorní svět.

Současně jí však dával cítit i svou účast. Nebyl v něm soucit, to by jen zranilo její hrdost, ne, jeho účast byla ryzí sympatie.

A Jii'Nevver - jakkoli byla zmatená a dezorientovaná - to uměla ocenit. Nastala chvíle, kdy se už nepokoušela převzít jej do svých snů, ale nasávala stále více jeho vědomosti. Tak se mezi nimi vytvořilo cosi jako partnerství.

Mike jí dal všechny informace o časovém torpédu a jeho ničivých účincích. Jii se vzpírala uznat pravdu a vylila si na něm veškerý svůj hněv. Ale Mike se obrnil a nenechal se zmocit její myšlenkovou bouří. A Jii'Nevver musela uznat, že je proti němu bezmocná.

Mikova taktika spočívala v tom, že z Jii'Nevver dostane cestu na místo, kam torpédo dopadlo. Ale vzhledem k tomu, že o žádném torpédu nevěděla, že i nadále jeho existenci striktně popírala, musel jít na věc jinak.

Jii'Nevver, někde na Curayu, někde v tvém paláci, musí být zpustošené místo, myslel intenzívně. Ukaž mi to místo, doveď mě k němu. Vážně nechci víc.

Ale Jii'Nevver se ho jen zas pokusila přemoci sugestivními impulsy. Nevadí. Najde torpédo i bez její pomoci. Přinutí ji, aby uznala pravdu.

Tu si všiml, že se s ním děje cosi zvláštního. Odloučil se od něj jakýsi stín, získal profil a tělo. Dělení proběhlo tak rychle, že Mikovi v první chvíli ani nedošlo, co se s ním stalo. Teprve když na chvíli pohlédl do očí svému dvojníkovi, uvědomil si, že se stal obětí paradoxního času.

Neuvažoval a sáhl po zbrani. Dvojník ho však prohlédl a dal se na útěk.

„Roji!“ křičel za ním Mike, protože ho pro dvojníka nenapadlo vhodnější jméno. „Roji, stůj! Promluvme si!“

Ale Roi byl tentam. Mike za ním vyrazil a náhle se ocitl v bludišti všelijak propletených a vkloubených schodišť, z nichž ho jímala závrať. Zastavil se. V takovém labyrintu nikoho honit nebude.

Otočil se a před ním stál dvojník se zdviženým kombimetem. „Přece nebudeš střílet sám na sebe, Roji,“ řekl duchapřítomně.

„Pokud to nebude bezpodmínečně nutné,“ pravil dvojník. „Pouze když mi nedáš jinou možnost. To myslím vážně. Roi je docela dobré jméno. Vystihuje rozdíl, který je mezi mnou a tvým zkaženým charakterem. Ty však za to nemůžeš, byl jsi ovlivněn.“

„Vážné?“ otázal se Mike a uvažoval, jaké má šance ho zvládnout.

„To bych radši pustil z hlavy,“ napomenul ho Roi. „Nezapomeň, že tě znám stejně dobře jako ty mě. Nenuť mě, abych tě zastřelil. Byla by to škoda, protože ti chci říct něco, co ti otevře oči.“

Mike na něj hleděl přivřenýma očima.

„Hledět ti do očí není totéž, jako bych se díval do zrcadla,“ řekl pomalu. „Tím nechci říct, že bys nebyl můj zrcadlový odraz, Roji. Jsou tu podstatnější rozdíly. Působíš, jak to říct, změkčile - ano. Chybí ti rozhodnost, moje činorodost.“

„Ten rozdíl je mnohem závažnější, Miku,“ řekl lítostivě Roi. „Já totiž prošel zpětným vývojem. Zatímco pro tebe uplynulo snad jen pár minut, je se vrátil o mnoho let. Tolik let, že

jsem někde překročil onen čas, kdy jsi byl uzpůsoben a ovlivněn, abys našel Jii'Nevver a osvobodil ji. Tím získávám úplně jiný náhled. Chápeš?"

„Ne zcela," přiznal Mike. „Nedokážu si představit a domyslet důsledky časových paradoxů. Kdyby ses vrátil o padesát, respektive 200 let, proč pak tvé vědomosti neodpovídají roku 1238? Vlastně bys neměl o Jii'Nevver vědět."

„To je právě na tomhle časovém paradoxu to nejúžasnější. Ani já si to neumím vysvětlit," uznal Roi. „Ale musíme se s tím smířit. Stejně tak je záhada, proč jsem si při cestě do minulosti uchoval vědomosti o budoucnosti. Důležitý je pouze výsledek. A ten je, že jsem na rozdíl od tebe naprosto neovlivněný a mohu vše střízlivě posoudit."

„Bylo mi vždycky jasné, že jsem musel dostat nějaký popud zvenčí, abych vyrazil Jii'Nevver hledat. No a co?"

„Vidím, že ti bez obalu musím říct pravdu, jinak nepochopíš skutečné pozadí, Miku. Ty a Tiff a Gucky a Tolot - jste byli zneužiti pro nekalé cíle. A to bytostí jménem Shabazza. To Shabazza vás sem dopravila a přinutila vás hledat Jii'Nevver."

„To jméno jsem nikdy neslyšel," řekl Mike. „Zřejmě se jako všechno ostatní zrodilo v tvé fantazii."

„Shabazza se vám samozřejmě nedala poznat. Stejně tak vás neinformovala o tom, že Jii'Nevver je negativní entita. Svými sny přivodila galaxii Puydor nesmírné neštěstí, dokud se ji nepodařilo uvěznit na Curayu. Shabazza ji chce vysvobodit, aby ji opět vypustila do vesmíru. A vy jste její napomáháči."

Michael Rhodan nevěřícíně kroutil hlavou.

„Tohle sis vycucal z prstu, Roji," řekl nakvašeně. Měl co dělat, aby nevybuchl. V útoku mu vlastně bránila jen Roiova zbraň.

„Nechápu, proč se mě pokoušíš znejistit. Možná je to tím, že jsi zmršený produkt paradoxního času. A taky dost možná Shabazza řídí tebe, abys překazil naši misi."

„Obávám se, že jsi pod Shabazziným vlivem už tak dlouho, že se mu nedokážeš vzepřít," pravil smutně Roi. „Možná budou ostatní přístupnější. Ale buď jak buď, zabráním, abyste Jii'Nevver vysvobodili."

Mike byl náhle zcela klidný.

„Poslyš, Roji. Víš, co si myslím?" řekl konverzačním tónem. „Ne, jsem si tím jistý. Nikdy bys na mě nevystřelil."

A na ta slova se na dvojníka vrhl a vyrval mu kombimet. Jenže Roi pustil zbraň dobrovolně a Mike se svalil. Když vstával, byl dvojník pryč.

„Já to věděl, že nedokážeš vystřelit sám na sebe," řekl spokojeně. „Čtu v tobě jako v otevřené knize. A taky vím, kam jsi utekl."

Tentokrát byl odhodlán ho v tom bludišti schodišť pronásledovat.

Když však vstoupil do labyrintu, spatřil Roje na prvním odpočívadle. Stál k němu zády a pravici natahoval dopředu. Roi ho zřejmě slyšel. Protože když se k němu Mike kradl s napřaženou zbraní, řekl: „Našel jsem Juliana Tifflora. Asi beznadějně zabloudil. Ukážu mu cestu."

„Jeho svými šílenými představami nenakazíš," prohlásil Mike a stiskl spoušť.

Zasáhl Roje do zad. Ale zvláštní bylo, že mrtvý nepadl. Zůstal v původní pozici. Dál natahoval ruku.

11.

Tolot a časové torpédo

Když stál Icho Tolot před svým dvojníkem, který mu vystoupil z těla, vzpomněl si na Guckyho infantilní žert, že se v paradoxním čase možná vyvine zpět ve svůj zárodek. Ale jestliže čas měl zde takové vrtochy, pak se týkaly nanejvýš dvojníků. Na sobě Icho Tolot

žádnou známku zpětného toku nepozoroval. Proces dělení času zažíval už potřetí. A tak bylo pro něj skoro rutinou, když svému bratru řekl: „Svůj úkol znáš, Tolote?”

„Stejně tak dobře jako ty, bratře," odpověděl dvojník. „Najdu časové torpédo a zneškodním je."

„Jeden z nás to určitě dokáže," řekl Icho Tolot, aniž tomu skutečně věřil. Oba jeho předchůdci po odštěpení totiž beze stopy zmizeli na bludných cestách paradoxního času.

Bral za samozřejmost, že i třetí dvojník půjde svou cestou a ztratí se. Pokud ho na tomto zážitku vůbec něco vzrušovalo, pak jen to, že má tři identické bratry - což bylo pro Halu'ana něčím novým.

Jediné, co ho zaměstnávalo, byla Jii'Nevver. Neustále k němu dosahovalo její vábení, ale bez účinku se mu odráželo od plánovacího mozku. Plně se mu však neuzavřel. Nedovolil sugesci, aby na něj působila, ale analyzoval ji, čímž dospěl k zajímavým výsledkům.

Zatím zcela samozřejmě předpokládal, že Jii'Nevver je pozitivní entita. Ale po analýze svůj názor změnil. Stejně jako jeho druzi až dosud přijímal vše nekriticky. Považoval za samozřejmost, že se zčistajasna ocitl v cizí galaxii na neznámém místě s úkolem vysvobodit Jii'Nevver. K čemu jinému by takové tajnůstkářství bylo dobré než k tomu, aby se před nimi skryla nějaká pravda. Pravda, která by se jim patrně nezamlouvala a pro kterou by úkol odmítl.

Jii'Nevver se mohla vlivem paradoxního času všelijak pozměnit - ale ani předtím nebyla pozitivní silou. Příliš jí záleželo na tom, aby vládla. Vše se točilo kolem moci a vlády, i ve snovém světě udržovala tvrdý režim založený na velitelské pravomoci a utlačování.

Její sny odrážely její skutečnou povahu. Jii'Nevver nikdy nebyla pozitivní entitou, nýbrž panovačnou bytostí, jež si mnoho národů Puydoru a možná i celou galaxii podmanila svými sny. Icho Tolot se divil, jak mohl jen být tak slepý, že si tyto souvislosti neuvědomil už dříve.

Odpověď byla prostá a děsivá. Neptal se na pozadí, protože byl ovlivněný. Kdosi ho zaměřil na určitý úkol a on nepátral po morálních a etických hodnotách.

Nyní se tedy na příkaz kohosi neznámého snaží vysvobodit Jii'Nevver a znovu narušit pořádek a řád. Ale to se nestane. Včas poznal pravdu. Musí torpédo najít jako první a zabránit ostatním, aby je zneškodnili. Věřil, že Guckyho a Tiffa o pravdě přesvědčí. U Mika si tím tak jistý nebyl, protože je pod vlivem neznámého už příliš dlouho a stal se jeho fanatickým stoupencem.

Icho Tolot propátrával různé oblasti paradoxního času a vyhledával stopy, z nichž by usoudil na existenci torpéda.

Dostal se do jednoho sektoru paláce Jii'Nevver, v němž žily howalgonia zářily jasněji a kde zesílily i duševní útoky Jii'Nevver. Z toho usoudil, že se blíží k cíli.

Přitom si uvědomil něco, čemu prve nevěnoval pozornost. Tím, že ji uzavřeli do věčného koloběhu snového vesmíru, postarali se i o to, aby časové torpédo, které mohlo za její věznění, hájila veškerou svou zbylou silou. Geniální, přímo ďábelský plán!

Icho Tolot postupoval dál. Žíly kolem něj žhnuly. Byly zdeformované, vytržené ze svých drah, shlukovaly se v beztvaré hroudy anebo visely od stropu jako rampouchy.

Pak stál před mocným útvarem z howalgonia, z nějž trčela zád' čehosi, co připomínalo raketu.

Věděl, že dospěl k cíli.

Tady počká na druhy a vysvětlí jim, oč ve skutečnosti jde. Netrvalo dlouho a zaslechl známý hlas.

„Tolote!"

„Miku!" vydechl udiveně a zároveň zděšeně. Doufal, že se dřív setká s Guckym a Tiffem. To by vše usnadnilo. „Divím se, že jsi tady dřív než Gucky."

„Zdá se, že oba máme nos," řekl Mike a blížil se k němu se zdánlivě ledabyle

zvednutým kombimetem. „Konečně můžeme úkol dokončit.“

„Ne, Miku, my to torpédo zneškodnit nesmíme,“ vykřikl Icho Tolot. „Poslechni...“

Ale Mika ani nenapadlo, aby poslouchal nějaké Haluťanovy argumenty. Než stačil Tolot zareagovat, vypálil na něj paralyzační paprsky a střílel do něj tak dlouho, dokud sebou Haluťan nepřestal trhat a nezůstal nehybně ležet.

12.

Jii 'Nevver procitá

Když se Julian Tifflor probudil, na sen si již nevzpomínal, třebaže byl velice intenzivní. Věděl jen, že v něm jako vyslanec Jii'Nevver podnikal četné cesty po Puydoru.

Zmateně se rozhlédl. Kolem visely od stropu kusy howalgonia, vytvářely bizarní rampouchy, vzadu se vršily a na jednom místě z nich trčelo cosi cizího...

Torpédo! uvědomil si.

Stále ještě nechápal, co se stalo. Dál se rozhlížel, až spatřil Guckyho.

„Taky tě procitnutí bolí?“ zeptal se myšob. „To se spraví, protože oba víme, že to byla jen iluze.“

„Proč nás Jii'Nevver pustila?“ divil se Tifflor.

„Protože jsem jí nedal jinou možnost,“ ozval se Michael Rhodan. „Zneškodnil jsem torpédo. Temporální pole už neexistují a Jii'Nevver je volná. Vy dva jste pro ni přestali být zajímaví.“

„Jii'Nevver volná? Tak jednoduché to bylo?“ divil se Tifflor.

„Co ty víš,“ řekl pohrdavě Michael

Rhodan. „Musel jsem to všechno udělat sám. A Tolot se ještě snažil překážet. Ale hlavně že máme první část úkolu za sebou.“

„A co je s Tolotem?“ zajímal se Gucky, který už objevil Haluťanovo tělo a skláněl se nad ním.

„Musel jsem ho paralyzovat, protože mu najednou přeskočilo,“ vysvětloval chladně Michael Rhodan. „Ale už by se měl pomalu probrat.“

Icho Tolot se skutečně brzy nato začal hýbat a pak se náhle posadil. Upřel na Michaela Rhodana všechny tři oči.

„Jen klid, Tolote,“ pravil Michael Rhodan. „Nezbývalo mi nic jiného, než tě uspat. Jinak bych nemohl zneškodnit torpédo.“

„V pořádku,“ řekl Haluťan a vstal. Vytáhl infobox. „Máme ještě práci. Vzbudit Jii'Nevver byla jen část úkolu.“

„Vidím, že jsi zase v pořádku,“ pravil spokojeně Michael Rhodan a rovněž vytáhl infobox.

I Gucky a Julian Tifflor náhle věděli, co mají dělat. Jako by se jim po vysvobození Jii'Nevver uvolnil v mozku jakýsi blok.

„Je 5. března 1290 NGL - historické datum,“ řekl Icho Tolot a položil infobox na zem.

Když Julian Tifflor datum zaslechl, zatvářil se trochu zmateně a rozčileně, ale nic neřekl. Ten nový časový problém si musí vyřešit sám, týká se jen jeho.

Anebo i ty schody byly jen sen? napadlo ho krátce, ale pak nepříjemnou myšlenku zahnal.

Prohledal si kapsy. Koncentráty ubyly, ale nevěděl, co z toho má vyvozovat.

Sehnul se skoro současně s Guckym a přiložili své kostky k Haluťanovu. Poslední byl Michael Rhodan. A pak se stalo něco, co zatím považovali za nemožné. Díly se spojily v jediný celek.

Kostky Juliana Tifflora a Michaela Rhodana vytvořily perfektní pár. Stejně tak infoboxy Guckyho a Icho Tolota. Určitě by stačil jeden pár.

Sotva se spojily, zašumělo to, jako by se palácem hnal dlouho zadržovaný poryv větru. A nad kostkami se rozsvítil obraz.

Nejdřív z něj vykryštovaly hektické a tetelící se útvary. Staly se z nich podivní ptáci, kteří létali tak nepřirozeně, jako by to byly hračky.

Ptáků přibývalo. Všichni směřovali ke společnému středu, brzy utvořili hrozen neustále se třepetajících těl. A vždy, když se už zdálo, že se hejno zklidní, někteří z nich se rozlétli a hledali si v živoucím hroznu nové místo. Tak vznikla postava nestálého tvaru.

Onen okřídlenec začal mluvit. Jeho hlas zněl stejně neskutečně, jako neskutečně vypadal ptačí roj.

„Jsem se Shabazza," představil se, zatímco syntetičtí ptáci, kteří mu dávali postavu, dál neklidně poletovali a třepetali se. „Mám důležitou zprávu pro Jii'Nevver, která byla mými lidmi vysvobozena z časového vězení. Kdyby tomu tak totiž nebylo, pak by tato zpráva ani nezazněla.

Já Shabazza jsem sama jen služebnicí mnohem mocnějšího pána. Můj pán a Mistr je tak mocný, že si předsevzal, že změní strukturu univerza. Pro tak smělý podnik však potřebuje schopné pomocníky, kteří ho budou podporovat. Já pro něj vybrala tebe, Jii'Nevver, Snílku z Puydoru. Tvé schopnosti budou pro nás značnou posilou.

Vím o tobě všechno. Jak jsi kdysi svými sny šířila po Puydoru hrůzu a jak se stalo, že zasáhli Nonggové a uvěznil ti pomocí zbraní Baolin-Ndaů, protože tě nedokázali zabít. Znáám všechny tvé silné stránky, ale neznám tvé slabiny..."

Zatímco tak hovořila, Julian Tifflor koutkem oka zaznamenal jakýsi pohyb od časového torpéda. Zprvu se neodvažoval tím směrem pohlédnout, jako by se bál, že ho při přímém pohledu na to stvoření zasáhne psionický paprsek a zabije ho nebo že zkamení jako ony podivné skulptury na šachovnici, jež bažily po spojení.

Potom se však překonal a pohlédl na zjev, který se k nim nesl.

* * *

To je tedy Jii 'Nevver, Snílka z Puydoru!

Když se pootočila, aby obkroužila čtveřici, spatřil ji zezadu. A viděl, že je to zjevně jen polovina bytosti, již někdo podélně přeřízl. Jeho touze po dokonalosti to vadilo, ale nebral rozpůlení jako nějaké zmrzačení. Nijak jí neubíralo na eleganci a důstojnosti.

Ostatní ji už rovněž zaznamenali a mlčky na ni hleděli.

Pouze Gucky se neudržel. „Stvořila roboty podle obrazu svého," poznamenal a potom i on zmlkl.

Shabazza mluvila dál. Ale jak by ji mohl vyrušit příchod Jii'Nevver, když byla jen projekcí?

„Jako pomocníci mého pána ti nebude nic chybět a nebudeš nijak omezována. Vráti se ti naprostá svoboda, opět smíš po libosti rozesílat sny. Mám pouze jednu maličkou podmínku. Přeji si, abys nesnila jen v Puydoru, ale i dál, abys expandovala a sáhla po další galaxii, což je ostatně i v tvém plánu, protože vím, že před uvězněním jsi to zamýšlela. Já si však přeji, aby to byla jedna určitá galaxie. Víc po tobě nechci. Já tě osvobodila a díky mně můžeš opět neomezeně snít. Jistě uznáš, že, za to nechci zas tolik.

Ale kdybys navzdory svému očekávání nedokázala překonat svou pýchu a můj návrh odmítla, nezbude mi nic jiného, než opět aktivovat časové torpédo, čehož bych velice litovala. A ty jistě také.

Rozhodni se tedy moudře, Jii'Nevver. Plně počítám s tvou podporou. Infobox, z nějž mé poselství vychází, mi dá vědět, jakou cestou se dáš. Na úspěšnou spolupráci, Jii'Nevver!"

Projekce se zhroutila do sebe, ale zdálo se, že spojené infoboxy jsou i nadále aktivní.

Čtveřice dál mlčela. Plni očekávání hleděli na tvora, který vypadal jako z ledu a

naprosto nepřístupně.

Jii'Nevver se k nim obrátila čelem. Přerývaným tělem proběhlo chvění a mentálním hlasem prohlásila: *Děkuji vám za dobrý skutek. Nemyslete si však, že mi osvobození stojí za cenu, již po mně ta vaše Shabazza požaduje. Jii'Nevver nikdy nebyla ničí služebnicí, ani nebude. A rozhodně už ne vykonavatelkou rozkazů nějaké Shabazzy. Ta ať si zaleze do díry, ze které vylezla. A teď k vám, vy chudáčci...*

A na ta slova na ně vyslala pořádnou porci nočních můr.